

Salezijanski vestnik

september-oktober 2010

5

www.donbosko.si

Glasilo za salezijansko družino in prijatelje don Boska letnik LXXXIII skupna številka 567

kolumna

Stečaj sebičnosti

na strani mladih

**Poletje 2010
z don Boskom**

majcen

**Obleci
novega človeka**

{ vsebina }

SV SALEZIJANSKI VESTNIK

Glasilo za salezijansko družino in prijatelje don Boska; dvomesečnik

Številka 5 | skupna številka 567
Leto 2010 | letnik 83
ISSN 0353-0477

UREDNIK

mag. Marjan Lamovšek

UREJA UREDNIŠKI ODBOR

mag. Janez Potočnik, Ivan Turk,
s. Marija Žibert, Janez Krnc,
mag. Marko Košnik

LEKTORIRANJE

Jerneja Kovšca

GRAFIČNA ZASNOVA

mama design

RAČUNALNIŠKI PRELOM

Salve d.o.o., Patricija Belak

DISTRIBUCIJA IN STIKI

mag. Janez Potočnik

IZDAJATELJ

Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

ZALOŽBA

Salve d.o.o. Ljubljana

TISK

Tiskarna Schwarz, Ljubljana

Salezijanski vestnik
je l. 1877 ustanovil
sv. Janez Bosko,
v slovenskem jeziku

je začel izhajati leta 1904.

Danes izhaja v 56 narodnih izdajah,
v 29 jezikih in v 131 državah.

Darove za vzdrževanje

Salezijanskega vestnika in za druge
namene lahko nakažete
na račun.

Salezijanci | Rakovniška 6
1000 Ljubljana

SI56 2420 0900 4141 717
sklic 00 06

NASLOV UREDNIŠTVA

Salezijanski vestnik
Rakovniška 6
1000 Ljubljana

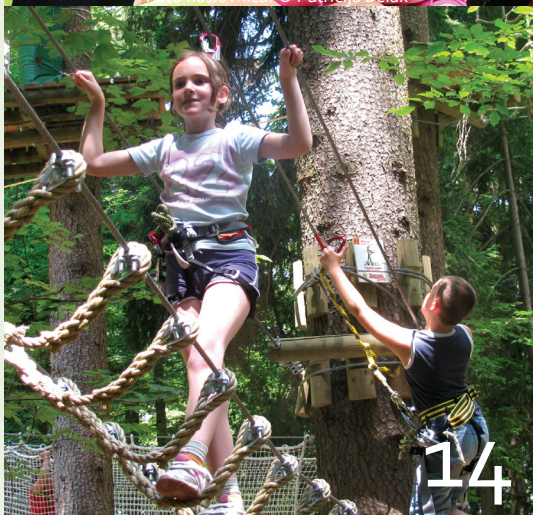
telefon: 01/42.73.028

e-pošta: vestnik@salve.si

splet: www.donbosko.si

Foto naslovnica: © Patricija Belak

pogled na salezijanski svet
salezijanski pogled na svet

september-oktober

kolumna

4 Stečaj sebičnosti

povabilo na pogovor

6 Bil sem strog za jezike,
ampak znali pa so!

hmp

8 Obisk vrhovne predstojnice

obletnica

10 Don Rua na obisku
v Sloveniji leta 1908

molivci

12 Dar in skrivnost

na strani mladih

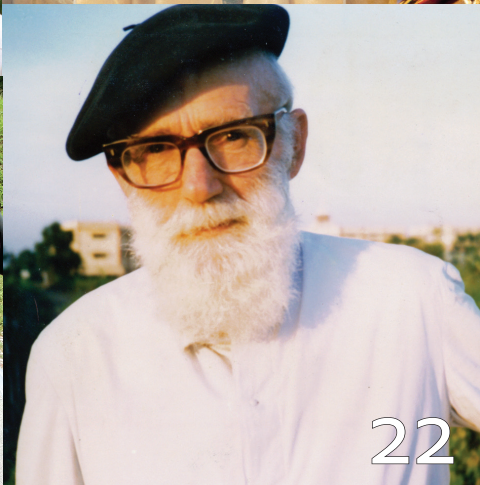
14 Poletje 2010 z don Boskom
- mozaik programov mladinske
pastorale

majcen

20 Obleci novega človeka

misijoni

22 Pavel Bernik

Globoke spremembe

Marko Košnik, delegat za salezijansko mladinsko pastoralo

»Zasmili so se mu, ker so bili kakor ovce, ki nimajo pastirja, in jih je začel učiti mnogo stvari« (Mr 6,34). S tem svetopisemskim navedkom vrhovni predstojnik salezijancev Pascual Chávez v zadnjem dokumentu (GVS, 407) odpre razpravo o salezijanski mladinski pastorali. Salezijance in salezijansko družino poziva, da globoko spremenimo svoje življenje, svoje skupnosti in bolj korenito zaživimo poslanstvo med mladimi, ki so »kakor ovce, ki nimajo pastirja«.

Pred kratkim sem postal vzgojitelj dijakov v želimeljskem Domu Janeza Boska. Znašel sem se med dijaki, s katerimi preživljam jutra, popoldneve in večere. Kljub izkušnjam, ki jih imam pri delu z mladimi, me je ta sprememba – hočeš nočeš – postavila na nova realna tla.

Mladina se spreminja. Toda, koliko se zmorem spreminjati tudi jaz? Lažje je spreminjati druge. Moja naloga je, da najprej spremenim sebe in da vzljubim »svoje ovčke«. In dobri pastir – po Jezusovem vzoru – pozna svoje ovce, ker je za njih pripravljen dati vse svoje sposobnosti, darove in celo svoje življenje. Sem sposoben spremeniti svoje srce, mišljenje in delovanje?

Salezijanska mladinska pastorala na Slovenskem je v zadnjih desetletjih razvila

nove načine in oblike dela z mladimi. Salezijanske ustanove in razni programi mladim nudijo celostno ponudbo vzgoje in evangelizacije. O tem, dragi bralci in bralke, se lahko prepričate na naslednjih straneh Vestnika, ki prinaša bogato bero počitniških dejavnosti in dogodkov. Z vsem tem, sem prepričan, storimo veliko dobrega in koristnega.

Toda tudi tu se dogajajo spremembe. Veliko je pozitivnih sadov, ki so sad našega dela. In teh sadov se smemo veseliti. Kljub vsemu pa zaznavamo, da kazalniki vere neusmiljeno padajo: malo duhovnih poklicev, upad po birmi, upad udeležbe pri maši, nezanimanje za duhovne programe in še bi lahko našteval. Spremembe so nujne in celo neizogibne. Mladinska pastorala je v središču teh sprememb. Gre za "večno" trenje med starim in novim. Na misel mi prihaja Jezusova beseda, ko govori o dojemanju starega in novega: »Nihče ne odtrga krpe od nove obleke in jo našije na staro, sicer bo novo raztrgal, s staro obleko pa se krpa z nove ne bo ujemala. ... Nihče, ki je pil staro vino, noče novega, ampak pravi: "Staro je dobro"« (Lk 5,36.39).

Zaključujem z vprašanjem za vse nas. Smo sposobni spremeniti najprej svoje srce, mišljenje in delovanje? Mislim, da bomo le tako zmogni uresničiti poziv vrhovnega predstojnika po spremembi in prenovi mladinske pastorale.

Marko Košnik

novice

- 24 Novomašno slavje
Grega Valiča
- 24 Prve zaobljube s. Barbare
Poredoš in 65 let zaobljub
s. Francke Brancelj
- 25 Seminar p. Jamesa - duhovni
dogodek samih presežkov
- 26 25 let Uskovniških tednov

obraz

- 28 Srčna dobrot
in vehementna delavnost

Stečaj sebičnosti

Janez Vodičar, foto: Grega Valič

NE MINE DAN, DA NAS NE BI V TAKI ali drugačni obliki doletela novica o stečaju kakšnega še pred dnevi uspešnega podjetja. Kako je mogoče čez noč uničiti podjetje in spraviti delavce na cesto, je prvo vprašanje, ki si ga postavimo. Odgovor poznamo že vnaprej. Kdo izmed teh, ki so imeli možnost, je izkoristil priložnost, potegnil dobiček in se okoristil na plečih tistih, ki tako in tako niso dobili nekaj mesecev svojega zaslužka. K sreči so tu dobrodelne organizacije, človeško sočutje in solidarnost, ki vsaj malo blažijo njihovo stisko. Ob pogledu na obupane delavce, ki čakajo na miloščino, čeprav so jim propadla podjetja močno dolžna, nas popade sveta jeza do odgovornih in končno tudi do državnih organov. Ti bi morali skrbeti za nadzor in potem tudi za pošteno razdelitev odgovornosti. Gotovo se lahko in se mora izboljšati pravni in ekonomski sistem. Vendar prave rešitve ni. Tatovi so vedno pred tistimi, ki jih lovijo. Naj bo še tako dober sistem, ga bodo nekateri zlorabili. Mnogi se v naivnosti ozirajo nazaj in pozabljajo, da tudi prejšnja družbena ureditev tega ni uspela rešiti. Vsak, ki je imel vsaj malo možnosti, je gledal nase in sebe oskrbel vsaj s kakšnim preprostim vijakom, da ga ni bilo treba kupiti. Nič čudnega, človek ima roke obrnjene k sebi, bi lahko dodali.

Ko v teh dneh pošiljamo otroke v šolo, ko bodrimo naše mladostnike in opominjamo študente, je najpogosteje slišati, kako bodo le z dobro in pravo izobrazbo dobro zaslužili. Nagrada za dobro spričevalo, ki najbolj zaleže, je spet denar. Študentje si najprej prizadevajo za zaslužek in nato za študij. Ni prvo vprašanje, kako bom obogatil sebe s pridobljenim znanjem, ampak kako bom z njim kaj zaslužil. Ko gremo mimo dragega avtomobila ali razkošne vile, nas vedno prevzame vsaj kanček zavisti. Končno, če našemu šolarju ne gre najbolje, mu znamo svetovati, da se je pač treba znajti. Mladi se tega hitro učijo. Znajdejo se na račun učiteljev, staršev, sistema in pogosto tudi sebe in svoje prihodnosti.

Hitro in brez truda do zaslužka! Ni pomembno, če zapravim svoj ugled, izgubim ponos, se prodam tako ali drugače, da si le lahko privoščim, kar življenje ponuja. Prej ali slej s takim načinom življenja spoznamo, da je še kdo pametnejši od nas, se bolje znajde kot mi in hitro smo v vrsti za paket hrane pri dobrodelnih organizacijah in se jezimo nad sistemom, ki to omogoča. Če bi bili mi na drugem koncu palice, če bi se nam uspelo okoristiti, se verjetno ne bi pritoževali nad sistemom.

Bolj ko obračamo roke k sebi, več z njimi grabimo zase in manj je prostora za druge. Pogled nam ostaja ujet v lastno prgišče, ki nikoli ne more potešiti našo nezadostnost. Hvala Bogu, naše roke ostajajo odprte le, če dopustimo, da vstopi kdo drug v ta krog. Ne kot sovražnik, vsiljivec, saj ga bomo hitro odrinili, ampak kot tisti, za katerega me skrbi, se čutim odgovornega in mu želim dati nekaj sebe na poti življenja. Ljubeči objem vedno znova razpira sebično zagledanost vase. Boste rekli, tega se ne da poučevati. K sreči imamo dovolj dobrih ljudi, ki ure in ure brez plačila delajo za druge, ki razdajo na kupe denarja, da pomagajo ljudem v stiski, ki svoj skromen kruh delijo z lačnimi, ki ves teden varčujejo, da razveselijo svoje bližnje. Pozornosti do drugih, dobrohotnosti, nesebičnosti se res ne da poučevati kot matematiko, se je pa naužijemo ob dobrem zgledu in predvsem s pogledom in razumevanjem sveta, ki ga prenašamo na naše otroke.

Ko se vrstijo stečaji, ni dovolj pomagati s tako ali drugačno dobrodelno pobudo, spremeniti moramo vrednote, razmišljanje in razumevanje življenja. Tega se naši mladi ne učijo, še manj je to v naši človeški naravi, lahko pa nas k temu napeljuje dober zgled. Nekdo je rekel, da so otroci naše ogledalo in to ne današnjega dne, ampak kakršni bomo čez dvajset let. Poskrbimo, da bo to družba, kjer bo vedno več ljudi, ki lomi kruh lačnim in skrbi za uboge, predvsem pa skupnost zadovoljnih in ljubečih ljudi. ■

stečaj sebičnosti

Bil sem strog za jezike, ampak znali pa so!

Gospod **Stane Okorn**, salezijanec, dolgoletni profesor in ravnatelj v nekdanji Srednji verski šoli v Želimljem, je morda star po letih, vendar pa po vedrini in bistrini duha prekaša marsikaterega mladostnika. V nedeljo, 20. junija, je na Rakovniku ob 60-letnici duhovništva obhajal biserno mašo. Letos je praznoval tudi 70-letnico redovnih zaobljub.

© M. Lamovšek

Kako ste doživeli ti dve obletnici?

Kakšnih posebnih občutkov nisem imel, nekako me je takrat zlata maša malo bolj okupirala, zdaj sem pa že star. (*Se od srca nasmeji.*) Domači so oblikovali celotno liturgijo, jaz sem samo povedal, kje naj bi bilo kosilo in povabil goste. Ob koncu maše sem povedal, da sem Bogu hvaležen za vse – to ni moja zasluga, da sem še kolikor toliko pri moči. Hvaležen za toliko maš: 24.000–25.000, koliko spovedi, koliko pridig ... V pastoralih nisem bil direktno, razen prva štiri leta na Kodeljevem, sedem let v Tomišlju, potem pa sem moral iti v šolo.

Na študij?

Ne, ko sem bil v Tomišlju, sem mimogrede študiral romanistiko – na inšpektorjevo komando: »Ali pa greš drugam, da boš še drugje zidal.«

Ste šli potem v Želimlje?

Ne, najprej na Reko. Šest let sem bil na Hrvaškem, potem pa smo slo-

venske kandidate za salezijance, mlade salezijance preselili v Želimlje. Tam sem bil prvo leto samo v šoli, naslednje leto sem prevzel še župnijo. Vodil sem jo 10 let, potem pa je bilo preveč dela: včasih 30 ur šole. Bil sem npr. v razredu, pa so pod okno prišli otroci iz šole k verouku, ker jih je učiteljica prej izpustila iz šole. Nisem vedel, ali bi šel k verouku ali bi nadaljeval s poukom. Potem sem rekel, naj kdo drug prevzame župnijo, jaz sem pa še naprej vodil šolo. Vsako soboto popoldne sem odšel na pastoralo: Šentrupert, Dobrna, Goriče, Ankaran – po nekaj let na vsako od teh župnij. Ob nedeljah nisem bil nikoli doma. Nazadnje pa so me poslali še na Trstenik za ravnatelja, ko sem bil star že skoraj 80 let. Samo tri leta sem bil ravnatelj, potem pa sem naredil tako kot moj predhodnik, Levstek, ki je bil ravnatelj pred mano. Rekel je: »Jaz bi kar tukaj ostal,« čeprav je bil še zdrav. Tudi jaz sem rekel: »Meni tudi najbolj paše tukaj, bom pa kar

tukaj ostal.« Obenem sem hodil še v Ankaran in še kam drugam, če je bilo treba. Verouka ne učim več, nazadnje sem ga učil v Šentrupertu. V Ankaranu sem imel mladinski zbor. Pri skavtih sem bil Balu – volčiče, najmlajše, sem vpeljeval v skavtske dolžnosti prek podobe džungle. Medved v džungli poučuje, kakšna pravila vladajo v džungli, da moraš to in to obveznost sprejeti: biti drug drugemu na razpolago, narediti vsak dan eno dobro delo. Vsako soboto sem imel tudi eno zgodnico, ki pa so jo sprejeli vsi – je bila tudi za odrasle. Tako da sem imel tudi nekaj mladinske pastorage.

Kaj pa zdaj počnete na Trsteniku?

Prevajam. V glavnem sem pri računalniku za prevajanje. Prevajam knjigo pravoslavnega teologa, ki opisuje pravoslavno cerkev. Notri citira tudi grščino. Zdaj so mi računalnik

▲ Stane Okorn

nastavili tako, da lahko zamenjam tipkovnico – v okencu izberem: »grščina« ali »slovenščina« – in lahko grško tipkam. Prej, ko tega sistema nisem imel, sem vnašal kot simbole črko za črko. Me pa prosi dr. Kraševac, da bi še nekaj prevedel – sem eden od prevajalcev za novo Sveto pismo – iz francoščine sem prevedel opombe, zdaj pa še uvode. Modrostne knjige sem že, ko so mu drugi odpovedali, zdaj bom pa še Preroške knjige.

Iz katerega jezika prevajate to knjigo?

Iz nemščine. Pravoslavni profesor, ki deluje v Gradcu in na Dunaju, Larenzakis Gregorios: »Pravoslavna cerkev«. Uvod v to knjigo je napisal dunajski kardinal Schönborn. Dr. Štrukelj, ki mi je dal to delo, pravi, da bo to zanimivo branje tudi za nas, da bomo iz druge strani spoznali pravoslavno cerkev, ne samo iz svojih tradicionalnih misli.

Pojdiva še malo na začetek vaše duhovniške in redovniške poti. Kdaj ste začutili Božje povabilo v duhovni poklic in kako je raslo v vas?

Na rakovniškem oratoriju. V moji knjižici »Znamenje polarnega sija« je vse to napisano. Prej so nas več-

Poleg francoščine sem učil še marsikaj drugega: obrambo in zaščito, samoupravljanje, zdravstveno vzgojo. Za samoupravljanje sem dijakom rekel: »Če te bo profesor na izpitu vprašal, ali si za to ali ne, reci – čudovit sistem, ampak samo za svetnike.« Če boš res iz srca delal za skupnost, pa ti bo skupnost dala, kar boš potreboval. Za redovnike je to samo po sebi umevno, za celo državo pa moraš najprej spremeniti ljudi. Ampak ljudje smo ostali isti, sistem pa velika velika utopija.

krat vabili: »Boste tudi vi salezijanci in boste lahko šli v misijone,« potem sem pa v Vestniku srca Jezusovega prebral, kako je nek slovenski misijonar, jezuit, z biciklom šel po cesti, pa je pred seboj zagledal leva. »Kaj pa zdaj?« Malo je pozvončkljal z zvoncem na biciklu in je počasi šel mimo, lev je pa kar lepo mirno ležal na sredi ceste. Ko so nas naslednjič vprašali: »Bi bil tudi kateri od vas salezijanec, misijonar?« sem pa rekel: »Ja, no, salezijanec še, ampak misijonar pa ne – da bi me levi požrli. Kaj bodo pa doma rekli?!« (Smeh.) Mi smo bili velika družina – da bi eden manjkal, če bi me lev požrl – to je nekaj nezasišanega. (Smeh.) No, potem sva se pa enkrat z gospodom Ciganom pogovarjala in sem mu povedal, da bi šel za salezijanca. Mi je hitro dal eno knjižico o duhovnih poklicih: »No, to prebiraj.« Po treh mesecih, ko sem jaz tisto prebiral in molil, pa sem rekel: »Kaj pa čem, pa grem.« Postal sem salezijanec.

Meni je bil gospod Cigan tisti vzornik, ki me je dvignil ali napeljal na to.

Če se spomnite sebe pred 70 leti in se primerjate s fanti, ki vstopajo k salezijancem danes. Se vam zdi, da so kakšne razlike? Kaj je ostalo enako, kaj je pa drugače?

O današnjih bi pravzaprav malo rekel, ker sem jaz čisto druga generacija. Mi smo imeli doma strogo vzgojo: bilo je 11 otrok in oče je moral kar s trdo roko držati, da nas je vse obvladal. Mama tudi: bila je dobra, odlična, »mučenka« 11 otrok. Tudi v oratoriju ni bila disciplina nobeno vprašanje: iti v vrsto, tam in tam, to pripravi, ono pripravi. Imel sem veselje za gledališče: na Barju, kamor sem hodil v osnovno šolo, ni bilo proslave, kjer ne bi deklamiral. Za gledališče sem imel nekako talent – tudi tukaj v oratoriju na odru. Včasih sem pomagal pri "šminkanju", tako da sem to nesel s seboj: v Želi-

mljem sem vse jaz "šminkal" in režiral – to sem vse prinesel z Rakovnika. Športa pa ne: ker oče niso pustili, da ne bi uničili čevljev. Imeli smo ene čevljičke na leto. Taka je bila naša disciplina. Potem nismo imeli nobene težave, ko smo prišli v skupnost. Prvič od doma – k salezijancem. Drugi so bili v zavodu v Veržeju ali pa tukaj na Rakovniku aspirantje, jaz pa čisto od doma – kot golo piščice – pa pridem v zavod, v samostan. Prvo noč je bilo še malo tako, pa sem se hitro navadil in ni bilo težav. Za poklic, za vztrajnost mi je največ pomenil stavek iz Svetega pisma: »Kdor roko položi na plug in se nazaj ozira, ni mene vreden.« Četudi se včasih kakšna taka misel pojavlja, zlasti ko sem prišel iz zapora – to me je držalo pokonci.

Časi so se spremenili, ampak vi greste v korak s časom – uporabljate računalnik, mobilni telefon. Kakšna se vam zdi ta moderna komunikacija, ki morda celo nadomešča tako pristno iz oči v oči?

Včasih smo vse na tipkalni stroj tipkali. Kaj bi jaz danes s temi ogromnimi knjigami, ki jih prevajam: enkrat natipkati – popraviti, drugič natipkati – popraviti, tretjič natipkati – popraviti ... Pri popravljanju lahko spet narediš napako; na računalniku pa lahko popravljam, ne da bi kaj dobrega pokvaril. Ali pa za mobitel: čudovita stvar, da se lahko pokličemo. Včasih smo pisali pošto, pa čakali, kdo se bo oglasil. Niti telefonov nismo imeli. Zdaj pa me kdo pokliče iz Rima po brezplačnem Skypu, pa se kar lahko pogovarjaš.

Danes je prvi šolski dan. Kaj bi sporočili tem generacijam dijakov, ki so danes začeli s poukom?

Naj sproti delajo! Takoj ponovi težje stvari, drugič pa greš samo na kratko skozi. Če pa čakaš – ah, saj ne bom vprašan – je pa ničla iz tebe.

Pogovarjal se je Klemen Ban.

Obisk vrhovne predstojnice hčera Marije Pomočnice

s. Marija Imperl

© vse foto s. M. Kastelic

Konec avgusta (27.–30. 8. 2010) je slovensko-hrvaško inšpektorijo hčera Marije Pomočnice obiskala vrhovna predstojnica mati **Yvonne Reungoat**. Želela nas je spoznati in v nas osvežiti salezijansko karizmo ter pripadnost Družbi. S svojim širokim nasmehom in materinskim pristopom je osvojila vse, tako sestre kot mlade in člane skupin salezijanske družine.

V inšpektorialni hiši na Rakovniku smo jo sprejele sestre, otroci, mladi in predstavniki župnije ter ji ob domači glasbi mladih izrazili dobrodošlico. Še isto popoldne je odšla na Bled, kjer je pristvovala blagoslovu novih barvnih oken v kapeli Marijinega doma. Zvečer se je ustavila v Želimljem, kjer je molila skupaj z mladimi, ki so porimali na Kurešček, in jih v nagovoru opogumila, da bi bili med svojimi prijatelji Kristusovi apostoli.

V soboto je obiskala našo skupnost na Gornjem trgu v Ljubljani,

kjer so še v teku prenovitvena dela, a se že veselimo, da bodo prag hiše kmalu prestopile študentke. Še isto dopoldne se je udeležila sv. maše v svetišču Marije Pomočnice, ki jo je daroval salezijanski inšpektor dr. Alojzij Slavko Snoj. V nagovoru se je g. inšpektor zahvalil materi za pismo, ki ga je ob koncu leta duhovništva pisala vrhovnemu predstojniku salezijancev. Mati Yvonne je navzočim namenila preproste, a tople besede, v katerih nas je spodbudila, da

▲ **Sestra Yvonne**

bi razvijali salezijansko karizmo, kajti mladi potrebujejo vzgojiteljev in pričevalcev, zato je vsaka skupina salezijanske družine poklicana, da se širi in da je rodovitna. Po maši se je srečala s člani različnih skupin salezijanske družine, še posebej z mladimi, ki jim je prisluhnila, odgovarjala na njihova vprašanja in jim spregovorila. Navduševala jih je, da bi poglobljali svojo pot vere, živeli močno izkušnjo srečanja z Gospodom in bili apostoli drugim mladim. Dan se je nadaljeval s srečanji s sestrami. Hvaležna za naš poklic nas je vabila, da bi ostale vedno odprte za številne izzive mladih. Spodbujala nas je, da v globini živimo osebni odnos z Gospodom ter gradimo pristne medsebojne odnose in v bližnjih odkrivamo Gospodov obraz.

Nedeljo je mati Yvonne preživela na Hrvaškem, ponedeljek pa znova v Ljubljani. Obiskala je skupnost na Krekovem trgu, se srečala z inšpektorialnim svetom ter z ljubljanskim nadškofom msgr. Antonom Stresom, ki ji je predstavil stanje slovenske Cerkve in družbe ter se ji zahvalil za poslanstvo in prispevek HMP na slovenskih tleh. V zgodnjem popoldnevu smo se zbrali pri evharistiji, ki jo je v kapeli inšpektorialne hiše daroval salezijanski škof msgr. Peter Štumpf. Zahvalili smo se za milosti v času njenega obiska in prosili za nadaljnji Božji blagoslov in Marijino varstvo. Njene materinske besede in zgled so nam segli do srca in verjamemo, da bodo našli odmev v našem vsakdanjem življenju, posvečenem Gospodu in mladim.

- ▶ Sprejem na Rakovniku
- ▶ S člani ZMP
- ▶ Obisk pri nadškofu Stresu
- ▶ Dobrodošlica otrok
- ▶ Med prostovoljci VIDES

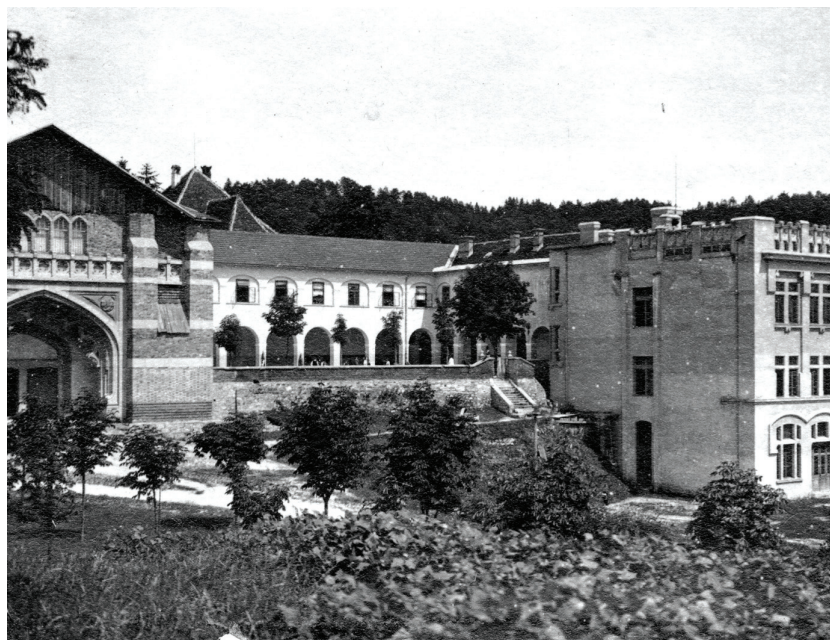

Don Rua na obisku v Sloveniji leta 1908

Bogdan Kolar

Februarja 1908 je don Rua romal v Sveto deželo. Na svete kraje je želel porovati v znamenje hvaležnosti za vse, kar je salezijanska družba doživela v zadnjih letih in ob 20-letnici smrti sv. Janeza Boska. Na poti se je ustavil tudi na Slovenskem, na Rakovniku in na Radni. Bil je zelo slaboten in bolehen. Veliki napori in bolezen so vztrajno črpali njegove moči. Kljub temu je na vse, ki so ga srečali, naredil neizbrisen vtis.

Don Rua je na Rakovnik prispel v ponedeljek 10. februarja 1908, z brzim vlakom iz Trsta. Spremljala sta ga predstojnika salezijancev v Benečiji Clemens Bretto in v Avstro-Ogrski Emanuel Manassero. Pozdravne besede mu je na kolodvoru izrekel knezoškof mons. Anton B. Jeglič, ki je nato z istim vlakom odpotoval na Dunaj. Ob škofu je don Rua pozdravila vrsta uglednih predstavnikov javnega in cerkvenega življenja, med temi tudi voditelj salezijanskih sodelavcev v ljubljanski škofiji Janez Smrekar. Spremljevalec Bretto je v

svojem poročilu posebej poudaril, da je vrhovnega predstojnika na postaji pozdravil ljubljanski župan Ivan Hribar in mu dal na razpolago kočijo, ki je uglednega gosta popeljala v zavod na Rakovnik.

Obisk na Rakovniku

Vrhovni predstojnik don Rua je Rakovnik, ki ga je od leta 1905 vodil ravnatelj Alojzij Valentin Kovačič, našel v pravem razcvetu. Bil je veliko gradbišče, saj je hkrati potekala gradnja cerkve in zavoda. V zavodu je delovala ljudska šola, ki jo je obiskovalo okoli 60 gojencev; od teh je dovršen del poslalo ljubljansko sodišče za mladoletne. Ob zavodu je bila zelo zavzeta skupina salezijanskih sodelavcev. Že prvi dan je don Rua imel vrsto srečanj. Mudil se je med

gojenci zavoda, sprejel večje število sodelavcev in posebno pozornost namenil salezijancem, ki so z delom v zavodu postavljali temelje salezijanskim ustanovam na slovenskih tleh. Še leta pozneje so se gojenci spominjali, kako jih je zvečer don Rua zbral okrog sebe, jim govoril o don Bosku, lepoti petja in nato vsakemu dal jabolko. Ko je naslednji dan maševal v zavodski kapeli, se je ob njem zbrala množica sodelavcev. »Po maši jim je s pomočjo prevajalca izrekel pohvalne besede, jih spodbudil, da delajo dobro še naprej in jim podelil blagoslov z Najsvetejšim zakramentom,« beremo v poročilu, ki ga je objavil italijanski *Salezijanski*

▲ Rakovnik v času prve svetovne vojne

vestnik. Kasneje je obiskal kranjskega deželnega predsednika barona Teodorja Schwarza in se mu zahvalil za pohvalno pismo, ki ga je kratko pred tem napisal o salezijanskih šolah. Obiskal je še ljubljanskega župana, generalnega vikarja ljubljanske škofije in druge osebnosti, ki so ga vsi sprejeli z veliko pozornostjo. Želel je srečati mladinskega sodnika Franca Milčinskega, zato ga je obiskal v njegovem uradu v sodni palači. Sodnik Milčinski je namreč pomembno pripomogel pri uveljavljanju salezijanskih vzgojnih načel v slovenski javnosti in v Avstriji na splošno. Za kongres o vzgoji mladine, ki je bil marca 1907 na Dunaju, je pripravil daljše poročilo o delu za zamenarjeno mladino na Kranjskem in predstavil salezijansko vzgojno delo na tem področju. Za zavod na Rakovniku je bil pomembna opora. Za vse se mu je don Rua želel zahvaliti. Tudi mladi gojenci v zavodu so vrhovnemu predstojniku izkazali dobrosrčno pozornost, mu na vsakem koraku izražali veselje in pokazali čudovito petje. Skupna fotografija, ki je bila narejena ob tej priložnosti, nam kaže rakovniške prebivalce, zbrane ob vrhovnem predstojniku in z njegovimi spremljevalci.

Obisk na Radni

Naslednji dan popoldne je po dveh urah in pol vožnje z vlakom prispel v Sevnico, kjer so mu pripravili slovesni sprejem. Na Radno ga je s svojo kočijo pospremil boštanski župnik. V zavodu se je nahajala prva skupina mladih klerikov in novincev, ki so prišli v novi dom poleti 1907. Skupaj s predstojniki so mu izkazali prisrčno dobrodošlico, veseli, da so se lahko prvič srečali z vrhovnim predstojnikom in iz njegovih ust slišali o don Bosku. Don Rua jim je v večernem govoru spregovoril o 50-letnici prikazovanj Marije Brez-

▲ Rua na Rakovniku, 1908

madežne v Lurdu in jih spomnil, da don Bosko svojim salezijancem ni naložil veliko molitev, jim je pa naročil, da svoje molitve opravljajo dobro in dosledno. Ogledal si je grad, ki je bil dar voditelja salezijanskih sotrudnikov, »največjega dobrotnika salezijancev na Kranjskem«, kot je zapisal poročevalec, kateheta Janeza Smrekarja in odobril nekatere načrte za nadaljnje delo. Ko so se naslednji dan zbrali pri sprejemu dobrotniki zavoda in ugledni okoličani, so se zvrstile zdraviljice v italijanskem, poljskem in latinskem jeziku. Zvečer so pripravili slavnostno akademijo v don Boskovo čast. Zadnji dan obiska so kleriki povabili don Rua, da je prisostvoval filozofski razpravi v latinskem jeziku. Pohvalil je njihovo jezikovno veščino in jih spodbudil, naj se ne samo urijo za obrambo verskih resnic na akademski način, temveč naj tudi študirajo možnosti, kako bodo resnico o odrešenju posredovali ljudem, ki imajo nižjo izobrazbo. Pohvalil je klerike za njihovo dobro znanje latinščine. 14. februarja se je po jutranji maši poslovil od prebivalcev Radne in pot nadaljeval proti Zagrebu in nato v Sveto deželo.

Pomen obiska

Drugi don Ruin obisk v Sloveniji je za mlado salezijansko skupnost prinesel potrditev njihovega dela. Rakovniški zavod je začel postajati osrednja salezijanska ustanova, v

kateri so ljudje spoznavali uspešnost don Boskove vzgojne metode in izvirni prispevek, ki so ga v družbo na Slovenskem prinašali mladi salezijanci. Spomladi leta 1909 je bil zavod dograjen, v nove prostore so se lahko preselile vse šolske dejavnosti. Zaradi pomanjkanja sredstev je bila cerkev zgrajena do vrha oken, preostali del gradnje pa so odložili za nekaj let, da bi v vmesnem času zbrali potrebna sredstva in v celoti izdelali načrte.

Don Rua je v ljudeh zapustil globok vtis. Čeprav jih je lahko nagovoril le s pomočjo prevajalca, so začutili njegovo bližino, povezanost z Bogom in duhovno moč. Čutili so, da je vsakega nagovoril osebno. Že tedaj so bili mnogi prepričani o njegovi svetosti. »Na vse je don Rua naredil globok vtis. Bil je že ves osivel, samo kost in koža, telesno sled velikega dela izčrpan, a po duhu čil in svež. Ure, ki jih je preživel v zavodu na Rakovniku, so bile za sobrate in gojence polne blagoslova in spomin nanj je ostal neizbrisen v srcih vseh,« je zapisal kronist zavoda na Rakovniku. Drugi don Ruin obisk na Slovenskem pa je pripomogel, da so se za salezijansko delo začeli zanimati tudi na Štajerskem, to je na tleh mariborske škofije. Prav v leto 1908 sodi začetek pogovorov za odprtje zavoda v Veržetu, ki je postal središče salezijanskega dela v škofiji škofa Antona Martina Slomška.

Dar in skrivnost

Dragi molivci za duhovne poklice! Letošnje nove maše (med njimi nova maša salezijanca Grega Valiča) in razni duhovniški jubileji so za nami. V prejšnji številki SV se nam je predstavil salezijanec – srebrnomašnik Vinko Cingerle, tokrat pa izreka zahvalo vsem molivcem salezijanski biseromašnik (60 let duhovništva) **Franc Levstek**.

Ob mojem bisernem duhovniškem jubileju se ponovno spominjam besed, ki jih je zapisal papež Janez Pavel II. ob svojem zlatem duhovniškem jubileju: »Duhovništvo je dar in skrivnost!« Ta dar in to skrivnost lahko razumemo samo v veri. Brez molitve pa ni vere. Vedno bolj spoznavam, da brez molitve ne more vzkliti duhovniški poklic, niti se ne more ohraniti. Še težje pa je brez molitve v tem poklicu obroditi duhovne sadove. Molitev mora biti obojestranska. Duhovnik sam mora moliti in tudi drugi morajo moliti zanj.

Ko se spominjam svojih dijaških let v Veržeju, sem zelo hvaležen svojim vzgojiteljem salezijancem, ki so nas večkrat spodbujali, da naj molimo za pravi poklic. Priznati moram, da sem večkrat pri maši in pred kipom Marije Pomočnice molil za razsvetljenje in jo prosil, naj me pokliče v duhovniško službo.

Med vojno je domači ribniški župnik Viktorijan Demšar zelo priporočal pobožnost prvih petkov in prvih sobot. Za prve petke in prve sobote je bila cerkev polna kakor ob nedeljah. Ob prvih sobotah smo molili posebno molitev za duhovnike. Poleg besed »vzemi iz našega naroda v svojo službo« so bile dodane tudi

© P. Belak

besede »pa tudi iz naše župnije«. Te besede so se me globoko dotaknile. V mislih sem dodal: »Tudi mene«. In Bog je uslišal našo skupno molitev.

Vedno bolj sem čutil, da moram sam moliti za vztrajnost in se tudi drugim priporočati v molitev. Kot kaplan v Mostah v Ljubljani sem tedensko hodil maševat k sestram karmeličankam. Njihovo cerkev sv. Jožefa v Mostah je takratna oblast podrla, samostan pa nacionalizirala. Nekaj sester se je zateklo v hišo svojega duhovnega voditelja. Tu so imele svojo hišno kapelo. Med sestrami je bila sestra Imakulata Marinko. Obljubila mi je, da bo vsak dan molila zame. Po 50 letih sem jo srečal v njihovem samostanu v Sori. Povedala mi je, da na dano obljubo ni pozabila. Še vedno sem ji hvaležen za njeno molitev. Po 60 letih duhovništva lahko mirno rečem, da bi brez duhovne podpore in osebne molitve težko vztrajal v poklicu.

▲ **Franc Levstek, biseromašnik**

Dragi molivci, ostanimo povezani v molitvi za duhovne poklice. Duhovniki in tisti, ki na to pot stopajo, našo molitev potrebujejo.

Iskren pozdrav,

Ivan Turk, voditelj SMZ

Puščenjakova 1, 9241 Veržej
Mobi: 031/358.018

namenj molitve

SEPTEMBER

Blaženi mučenec Alojzij Grozde kot marljiv dijak in pogumen pričevalec vere, zakoreninjen v skrivnost svete evharistije, naj postane močan zgled današnji mladini.

OKTOBER

Da bi po naših družinah znova odkrili in ovrednotili molitev svetega rožnega venca.

NOVEMBER

Da bi ob spominu na naše pokojne okrepili vero v življenje po smrti.

sestra, brat

SREČUJEM TE NA ULICAH NAŠEGA MESTA,
ko hitiš po svojih opravkih;
v trgovinah, šolah in uradih,
na različnih delovnih mestih,
ko si s trudom služiš vsakdanji kruh.
Videvam te v parkih in na vogalih ulic,
kjer postajaš in prosiš za drobiž;
v bolnicah in v parku pred bolnišnico,
kjer izpit od bolezni nemo sediš na klopci ...

Srečujem te, dojenčka v vozičku,
z nebeških žarom v očeh;
mladostnika, prekipevajočega od energije,
pa tolikokrat brez cilja in volje do življenja.
Srečujem te, moža in ženo, očeta in mater,
starčka in bolnika ...

Videvam te veselega, zadovoljnega,
pa tudi zaskrbljenega,
potrtega žalostnega in razočaranega.

Sestra, brat!

Tako smo si na videz različni,
a to, kar nas ločuje, ni nič trdnega,
v resnici vrednega.

Vsi smo od Stvarnika prejeli največje
dostojanstvo – Božje otroštvo.

Vsi smo odrešeni z Njegovo krvjo,
vsi povabljeni na večno gostijo v nebeškem
kraljestvu.

Za vsakega izmed nas On sam ostaja
med nami pod podobama kruha in vina.

Besedilo: s. Marija Žibert

Poletje 2010

Z don Boskom

Dejavnosti v mladinski pastoralni don Boskovich salezijancev in sester hčera Marije Pomočnice so bile tudi v letošnjem poletju zelo raznolike in razgibane. Del tega smo uspeli zapisati na naslednjih straneh in ujeti v fotografski objektiv. Najpomembnejši zapis pa je seveda ostal v srcih vseh, ki so se programov udeležili, in tistih, ki so jih pripravili in usmerjali.

ORATORIJ 2010 – PAZI, ČAS!

»Naj ne bo ti škoda časa za prijatelje in ples, naj življenje razigrano pot odpira do nebes...« (P. Pučnik) je odpev, ki je čez poletje odmeval na približno 310 oratorijih na vseh koncih Slovenije. Letos je ta vzgojno-pastoralni počitniški program imel naslov »Pazi, čas!«. Udeleženci, bilo naj bi jih več kot 22.500, so vsak dan spoznavali dogodivščine deklice Momo in njenih prijateljev.

Letošnja zgodba je svoje osrednje sporočilo zajemala iz knjige »Momo«,

avtorja Michaela Endeja. Seveda pa je bilo poleg poučnega in vzgojnega tudi veliko časa za ustvarjalnost, petje, veselje in igro. 6.500 je bilo animatorjev, ki so svoj čas in talente prostovoljno darovali za to, da so župnijski oratoriji pustili neizbrisno sled v spominu in srcih udeležencev.

Tisti, ki bdimo nad pripravo Oratorija na nacionalnem nivoju, smo veseli, da še vedno vsako leto porastemo za skoraj 10 župnijskih oratorijev. Tako so letos program po naših podatkih prvič izvajali v Kolovratu, Laškem, Loki pri Zidanem Mostu, Otlici, Postojni, Rimskih Toplicah, Sv. Petru pod Sv. gorami in v Vinici. Podrobnosti o dogajanju in predstavitve posameznih oratorijev najdete na www.oratorij.net. MKn

SMC CELJE

V SMC Celje se je v poletnem času veliko dogajalo. Od 5. do 16. julija je potekal oratorij z naslovom »Pazi, čas«, ki ga je obiskalo kar 140 otrok. Vsakodnevno so se s pomočjo animatorjev vrstile različne dejavnosti na temo časa.

Po končanem oratoriju, od 19. julija do 13. avgusta, je v centru potekalo varstvo otrok. Glede na to, da je bil program letos prvič izveden, je bil odziv zelo pozitiven, saj ga je obiskalo 20 otrok.

Od 19. do 23. julija je 18 otrok z animatorji preživel nepozaben teden v dobri družbi, slani vodi in na toplem sončku, na morju na Škofijah.

Odpravili so se tudi v Črno goro. Animatorji so od 1. do 8. avgusta obeležili (markirali) še eno naravno znamenitost te države.

Za zaključek pa so se nekateri animatorji odpravili v Španijo, natančneje v Barcelono, kjer so en teden, od 16. do 21. avgusta, odkrivali znamenitosti in zanimivosti tega mesta. Poletje je bilo vroče, delovno, polno nepozabnih trenutkov, ustvarjalno in nasmejano. Barbara Kotnik

ORATORIJ NA SV. PRIMOŽU NA POHORJU

»MI 'MAMO SE FAJN«, je odmevalo iz skupnega prostora v Šemprimškem župnišču, ko smo voditelji povprašali otroke, kaj jim je na letošnjem oratoriju – že 21. po vrsti – najbolj všeč.

Na 24-urnem oratoriju na Sv. Primožu je lepo. To pomeni, da tukaj tudi prespimo. Budnico imamo že okoli 8.00 zjutraj ☺. Ko se uredimo gremo v cerkev na jutranjo molitev, zatem pa nas že čaka zajtrk. Vsak dan gledamo lutkovno »nadaljevanje« (-) o deklici Momo, ki je ljudem uspela vrniti čas, ki so jim ga pokradli sivi gospodje. Ob njej najdemo različne teme za delo v skupinah. Vsak dan imamo različne in zanimive ustvarjalne delavnice. Posebnost tega oratorija je tudi, da imamo vsak dan mašo. Poleg že vsega naštetega uživamo v smešnih igrah, sprehodih

IG-JUBILEJNI 20. ORATORIJ

Na Igu smo letos pogledali v zgodovino in od leta 1991 našli že 20 oratorijev. Animatorji so ponosni na to in so pripravili tudi stran »ižanski oratorij« na facebook-u. Na oratorij je prihajalo 60 otrok in 20 animatorjev, živžav pa je potekal po tudi zgodovinskem sporedu, ki pa je še vedno zelo uporaben. Letos smo se na izlet odpravili na Katarinco, župnija Zasip pri Bledu, kjer je zelo primeren kraj za otroke, veliko travnato igrišče in gozd. Poleg tega smo soboto preživeli ob domačem potoku Iški. Časa nismo izgubljali, ampak smo se posvetili otrokom in drug drugemu. Morda je največjega pomena in največji sad, da je skupina animatorjev letos dobro delovala. Stkalo se je tudi nekaj trdnih prijateljstev z otroki, seveda pa nismo pozabili na molitev. J.Ž.

in pohodu v naravo ter v sladkanju z borovnicami, ki lahko postanejo tudi kozmetično sredstvo za ličenje. Učimo se nove pesmice, zvečer pa se igramo različne smešne igre.

Dunja in Primož

ORATORIJ NOVO MESTO

Od 28. junija pa vse do 4. julija je v Novem mestu pri sestrah HMP potekal oratorij. Posebnost le-tega je, da vključuje vse 4 mestne župnije, zato veliko zavzetost pokažejo tudi tukajšnji župniki.

37 animatorjev, ki so se na svoje delo vestno pripravljali z mesečnimi srečanji, kasneje tudi z vikendpripravo v župniji Šmarjeta in na koncu s sveto spovedjo, je bedelo nad približno 130 otroki.

Vsakodnevne delavnice, igro in molitve so popestrili še obiski gasilcev, policistov, izlet v Tehniški muzej Bistra in romanje na Rakovnik. Vsak dan se je vrvež na oratoriju zaključil z veliko igro, spustom zastave in z obema himnama; oratorijsko "Čas je zaklad" in animatorsko "Nebeški Jeruzalem". V delavnicah je vsak otrok našel kaj zase, pa naj si bo to kuhanje, šport, ustvarjanje ali pa obisk v domu starejših občanov.

Oratorij se je zaključil z nedeljsko sv. mašo kar na dvorišču samostana, ponovitvijo celotne igre o Momo in skupnim kosilom za vse otroke in starše.

HMP in animator Jernej

ORATORIJ ZA DRUŽINE, VERŽEJ

Letos smo v vročih dneh julija (od 2. do 9.) v Veržeju še enkrat podoživeli Slovenski evharistični kongres, ob spoznavanju lika blaženega Alojzija Grozdeta, hkrati smo močno izpostavili lik starševstva – lik, ki ga je Alojzij v svojem življenju močno pogrešal.

Na oratoriju se je zbralo 10 družin, od štiri do devetčlanske; poleg teh se je oratoriju pridružilo še sedem

animatorjev, ki sta jih pridno vodila voditelja delavnic, katehez in iger: vodja Rokodelske akademije (v centru DUO), Ivan Kuhar, in salezijanski bogoslovec Mitja Franc. Seveda pa sta »vajeti« vsega v rokah držala salezijanca Jožef in Janez Krnc s svojo gostoljubnostjo in domačnostjo.

Naše geslo oratorija je bilo vzeto iz Grozdetovih besed: »VELJAŠ TOLIKO, KOLIKOR NOSIŠ V SRCU.« Prvi trije dnevi so bili sproščujoči

ve, prijateljev; za vse pa prav gotovo hrepenenje po ponovni vrnitvi v Veržej, med prijetno družbo v »okoliš prleškega in prekmurskega temperamenta« z vročo vodo Term in hladnega vina.

v znamenju kopanja, gasilske veselice in nedeljskega izleta.

Nato so sledili štiri dni »resnega dela in potenja« tako za otroke kot za starše. Otroci so spoznavali našega svetega junaka Grozdeta v dramski igri, v katehezah, pesmi in igri, hkrati pa preverjali svoj »glinasti talent« na lončarskih vretenih.

Starši so odkrivali zaklade Svetega pisma z gostom g. Mirkom Rakovnikom SDB, se seznanjali s problemi vzgoje z dr. Bogdanom Žoržem in bili priče nazorni starševski psihologiji z dr. Jožefom Magdičem.

Za vse (starše in otroke) pa je bil prav poseben dan v sredo, ko so vsi skupaj gledali uprizoritev Grozdetovega življenja, poslušali kateheze, peli in debatirali, med igro skupaj »tekli po dragocene točke« in v centru DUO »mesili isto glino«.

Za marsikoga je bil letošnji program oratorija poln novih doživetij, nara-

ORATORIJ V RADLJAH OB DRAVI

Da je oratorij dom, ki vzgaja; župnija, kjer se čuti versko življenje; šola, kjer se pridobiva znanje, in dvorišče, kjer se igra in zabava, smo doživljali tudi mladi, petnajst animatorjev in dvaintrideset otrok v Radljah od 27. 6. do 3. 7. Začeli smo z nedeljsko sv. mašo, kjer smo sodelovali animatorji in prejeli poseben blagoslov. »Pazi čas« za igro, molitev, delo, katehezo itd. smo z deklico Momo ves teden oblikovali naše druženje in razveselili tudi odrasle, ki so uživali ob nas in nam poklonili mnogo dobrot.

Poseben dan za nas je bila sreda, ko smo se odpeljali na izlet v Prekmurje. Ta dan je bil naš dom avtobus. Počutili smo se kot v prijetni šoli, saj smo izvedeli mnogo lepega o krajih, kjer smo se vozili. Posebnost je bila cerkev sv. Helene na Pertoči, kjer smo

občudovali mozaik p. Rupnika in se seznanili z njegovim nastankom. Kot župnija smo se čutili ob skupni molitvi, prepevanju in ko smo v Motovilcih sodelovali pri maši v kapeli ob domačiji našega g. župnika Jožeta Gomboca. Obiskali smo tudi grad Goričko. Ker pa na avtobusu nismo mogli pokazati, da je oratorij tudi igrišče, smo z igrami počakali, da smo se pripeljali na Melince in se na domačiji s. Elizabete pošteno razgibali, se okrepčali z dobrotami njenih domačih ter se veseli vrnili domov. Naslednje dni smo se ob vodnih igrah in na sprehodih veselo zabavali. V soboto pa smo se v igri pomerili še z našimi starši in zaključili oratorij s sv. mašo, ki smo jo lepo oblikovali.

Bogu hvala za lepo vreme in varstvo, župljanom pa za vse dobre. animatorji iz Radelj

DOGAJANJE PRI SESTRAH HMP NA BLEDU

Otroci in mladi, ki so se od 27. junija do 2. julija udeležili počitniškega programa *Bled pod drobnogled*, ki ga pripravljamo in vodimo sestre HMP, so spoznavali zgodovino Bleda. V pomembnejše zgodovinske dobe za razvoj Bleda smo vstopili skozi časovni stroj, prebirali knjige, prisluhnili domačinom in kraju. Tako se je v zgodovino vsakega udeleženca zagotovo zapisal obisk na blejskem gradu in učenje srednjeveškega plesa, obisk v veslaškem centru, navdušeno petje,

čofotanje v blejskem jezeru, lokostrelstvo ... S tem počitniškim tednom pa je zagotovo bogatejša tudi zgodovina Bleda!

Z novim veseljem in mladostnim navdušenjem se je hiša Marijinega doma znova napolnila od 5. do 9. julija, ko je potekal program *Počitniško učenje tujih jezikov*. Otroci in mladi so v jezikovnih skupinah angleščine, nemščine in italijanščine poglobljali izbrani jezik. Poleg tega pa ni manjkalo duhovnih spodbud in razvedrilnih dejavnosti, kot so igre, sprehod, delavnice, piknik na domačem vrtu ...

Hvaležni za vsa doživetja smo program vedno zaključili skupaj s starši. Obhajali smo sveto mašo in na kratko predstavili pridobljena znanja in vesele anekdote tedna.

s. Martina Golavšek

USKOVNIŠKI TEDNI - DOBRO JE, DA SMO TUKAJ!

Letošnji Uskovniški tedni, ki so potekali od 18. julija do 7. avgusta, so bili jubilejni. Že 25 let se mladi zbiramo na poključki planoti pod duhovnim vodstvom Jožeta Vidica in Marka Košnika. Letos se nas je zbralo okrog 200

mladih, ki sledimo (don Boskovemu) načelu: Učenci smo vsi enako! Vsebina letošnjih Uskovniških tednov je mladim ponudila optimističen pogled na vero in življenje. Prva vrednota, ponavadi neopazna, za katero si uskovniška skupnost prizadeva, je red. K temu nam pomaga urnik: zbudimo se s kravjim zvoncem, se z jutranjo intonacijo – molitvijo – notranje uglasimo, poskrbimo za čistočo koč in okolice, nalupimo krompir, očistimo solato, šele nato sledi zajtrk. Dopoldneve zaznamujejo predavanja gostov – letos so bili vsi bivši "Uskovničarji": Brigita Žugman in Jože Gornik sta spregovorila o sreči, zakonca Vlasta in Miro Mrzel o preizkušnjah svoje družine in odvajanju od materializma, Katarina Bambič in Marjan Bunič o ustvarjalnosti. V sredo smo se na celodnevni izlet odpravili kar v Bohinj. Noge so nas kar same nesle v dolino, tako da smo vso energijo lahko porabili za prepevanje, spoznavanje sovrstnikov in klepet.

Ker je bil letos z vodo zaradi suše pravi križ, smo se dodobra umili kar v jezeru. Na drugem tednu teh težav ni bilo, zato so lahko odšli na Blejsko koč. Popoldansko skupinsko delo oblikujejo animatorji, sledi vsakodnevna ura tišine in premišljevanja, ki ji pravimo puščava. Vrhunec dneva je doživeta

sveta maša, po njej se druženje nadaljuje z veselimi, kulturnimi ali plesnimi večerami. Petek je malo bolj duhovno poglobljen dan, imamo spokorno bogoslužje, možnost svete spovedi ali pogovora. Dobro je, da imamo Uskornico, kjer že vrsto let izkušamo Gospodovo veličastvo in ga zremo v drugačni podobi, kot to zmoremo v dolini.

Mateja Rakovec in Anja Gašperin

PLANINSKI TABOR V ČRNI GORI

Animatorji iz SMC Celje so teden med 1. in 8. avgustom preživel v Črni gori. Obisk ni bil samo turistične narave, saj so se skupaj s prijatelji iz SMC Podgorica in člani PSK Komovi lotili projekta »1 markacija več«. Markirali so namreč planinsko pot na Treskavac (2024m) in do Bukumirskog jezera. Hkrati je ostalo dovolj časa za druženje in spoznavanje Črne gore ter programa dela podgoriškega mladinskega centra.

Že pred štirimi leti so izvedli podob-

ben program v Črni gori, a tedaj z mladimi iz programa PUM.

Tokrat je bil glavni namen markirati planinsko pot v tistem delu Črne gore, za katerega skrbi planinsko-smučarski klub Komovi. Mladi iz SMC Celje so v času priprave izdelali in pripravili ves material: table, les in vse drugo potrebno za izvedbo takšnega programa.

Nato so v treh dnevih časovno izmerili pot, popisali smerne table in vse tudi postavili na mesta, kjer so bile potrebne. Zadnji dan oz. noč so vsi skupaj tudi taborili ob Bukumirskem jezeru.

Niso pa samo delali. Po končanem delu je sledilo kopanje v reki Cijevna, vožnja po Skadarskem jezeru ter obisk primorja in kopanje v morju. Delo, druženje in medsebojno spoznavanje je mlade zelo povežalo.

Kot zanimivost povejmo še to, da so udeleženci obiskali slovenski konzulat v Podgorici in pripravili čisto pravo tiskovno konferenco. R.T., MKN

SAVIO KAMP

Ministrantski Savio kamp je letos praznoval pet let in mi z njim. Duhovno-počitniški program

za ministrante iz vse Slovenije, ki je potekal od 8. do 13. avgusta na mariborskem Pohorju, je privabil preko šestdeset ministrantov osnovnošolcev iz vseh slovenskih škofij. Organizator je salezijanska mladinska pastoralna, glavni namen kampa pa je, da v ministrantih utrdi čut pripadnosti in jih spodbudi v njihovem služenju ob oltarju.

Letos smo sledili življenjski zgodbi svetega zdravnika Jožefa Moscatija in se ob njegovem zgledu zaustavili v jutranjih katehezah. V dopoldanskem programu smo imeli razne delavnice (pomoč v kuhinji, urejanje okolice, žongliranje idr.). Vsako popoldne smo igrali v miniolimpijskih igrah, šli na PohorJET, na kopanje ter na izlet, kjer smo imeli sveto mašo v gozdu, na mestu, kjer so povojna grobišča. Skozi ves teden nas je spremljal zgled svetega Dominika Savia in nas spodbudil k spokornemu bogoslužju in spovedi, k adoraciji in redni molitvi čez dan. Mladi so svojo domišljijo budili ob nočni gusarski igri, peki na ognju in bitki talentov. Razigranost in veselje sta nas spremljala skozi cel teden, ki je kar prehitro minil. Zadnji dan smo razdelili še nagrade najboljšim v mini olimpijadi in se poslovili do naslednjega leta, ko nas čakajo novi izzivi in dogodivščine.

Gašper M. Otrin SDB

ANIMATORJI V BARCELONI

Skoraj 65 animatorjev salezijanskih župnij in SMC-jev se je sredi avgusta v spremstvu 7 salezijancev in pod vodstvom vodiča Matjaža za teden dni odpravilo v Španijo. Ko smo po (ne)prespani noči prezgodaj prispeli v Barcelono, smo se že dodobra spoznali in začeli spletati vezi. Nato se je vse odvijalo kot v filmu: bolj ko smo osvajali barcelonske znamenitosti, bolj smo si postajali domači. Ko pa se je na ustih pojavil še smeh in pesem, se je razvnelo tudi marsikatero srce.

V znamenitem akvariju smo se spustili v morske globine trepetajoč pred ostrimi zobmi morskih psov; Guellov park in Sagrada Familia sta nas dvignila v umetniške višine; v olimpijskem parku in Camp Nou smo zadostili športni žilici; z Montjuica smo se razgledali po Barceloni; (p)ostali normalni v Dalijevem muzeju v Figueresu in se poblizje srečali z Gospodom v samostanu Montserrat in nam bolj domačem Colle Don Boscu.

Še globlje pa smo Barcelono občutili, ko nas je ob ogledu čarobnih fontan pral dež in so nas hoteli okraštiti; ko smo potnike metroja šokirali s slovensko himno in se na barcelonski me-

stni plaži okopali v mivki in morju ... Z veseljem smo zmotili benediktinski mir na Montserratu, ko smo se Gospodu zahvaljevali s pesmijo in "nabijali" na kitare, da so raznorazni obiskovalci kukali v našo kapelo. Colle Don Bosco smo si zapomnili po prijetni sveti maši in pravi agape

po njej, pa tudi po tem, da smo »po vojaško« spali v veliki spalnici s kakimi 50 posteljami in brez tušev ... V pisani družbi animatorjev iz Veržeja, Maribora, Celja, Sevnice, Šentruperta, Kodeljevega, Ankarana in Podgorice v Črni gori res ne more biti dolgčas. Še Gospod se je smejal ... M. Suhi

PROJEKT ANGOLA

Kaj želiš postati, ko odrasteš? Rad bi bil učitelj matematike«, mi z nasmeškom odgovori Manuel. »Jaz si želim postati zdravnik«, prijazno pove Ines. Vedno več otrok se nič kaj plašno približa in navdušeno izrazi svoje sanje in hrepenenja. Rad bi bil nogometaš, pa pilot, želim biti mama, nekdo bi bil rad duhovnik, drug inženir, taksist in prodajalka. Tako so na moje vprašanje odgovarjali otroci

v Angoli, v šestmilijonski Luandi, kjer je hoditi v šolo privilegij in zagotovilo za varno prihodnost. Namesto velike in težke šolske torbe so na glavi nosili lahek bambusov stolček, da so med poukom lahko zbrano sledili učiteljevi razlagi. Učilnica je bila ob vaški kapeli, za šolski zvonec pa je služila odslužena plinska jeklenka. V skromni platneni vrečki so imeli najosnovnejše šolske potrebščine; zadostoval je svinčnik in zvezek, zraven pa je sodil tudi lonček, iz katerega so med glavnim od-

morom srebali sladko mleko. Koliko vedoželjnosti, zbranosti, prizadevnosti in veselja ob vsaki novosti, ki je prišla do malih črnih glav. V razredu se jih je gnetlo tudi do petdeset, pa učitelju nikoli ni bilo potrebno povzdigniti glasu.

Na stotine podobnih doživetij je v misijonski dnevnik, še bolj pa v srce, zajelo štirinajst mladih, ki se je leto dni pripravljalo na misijonsko prostovoljstvo v okviru VIDES Slovenija. Mesec letošnjega poletja smo preživeli v Bengueli, Calulu in Kakuaku. Sprejele so nas angolske sestre HMP, otroci in mladi. s. Metka Kastelic

NOČNO ROMANJE NA KUREŠČEK

Zadnji petek v mesecu avgustu je bilo nočno romanje na Kurešček.

Prišli smo mladi iz salezijanskih mladinskih centrov, župnij, udeleženci poletnih programov in drugi navdušeni romarji. Zbrali smo se v Želimljem, v župnijski cerkvi, kjer je potekal krajši program s petjem, pričevanji in molitvijo. Rdeča nit letošnjega romanja je bila »ljubezen in odločitev«.

Navdihovala sta nas evangeljska stavka: »*Ozrl se je vame in me vzljubil*« (prim. Mr 10,17) ter »*Pridi in boš videl*« (prim. Jn 1,39).

V uvodnem programu so bila tri pričevanja. Nagovorila nas je sestra Barbara Poredoš hmp, mlada zakonca Natalija in Tilen Mlakar ter salezijanec Klemen Balažič. Govorili so prav o svojih življenjskih odločitvah in o moči Ljubezni, ki vsako odločitev spremlja. Za kratek čas se nam je pridružila vrhovna predstojnica HMP, m. Yvonne Reungoat, ki je imela krajši nagovor. Z nami je bil tudi

g. inšpektor, dr. Alojzij Slavko Snoj, ki je podelil blagoslov romarjem. Na poti na Kurešček smo se ustavili še v cerkvi na Golem, kjer smo imeli krajšo molitev in postanek za okrepcilo. Romanje smo v zgodnjih jutranjih urah zaključili s sv. mašo v cerkvi Marije Kraljice miru na Kureščku, ki jo je daroval salezijanski novomašnik, Grega Valič. MKN

CAMPOBOSCO

Don Bosko, mladi, druženje, odkrivanje in razvijanje talentov, veselje, ples, petje, pričevanja, šport, molitev ... Tako bi lahko označili dogajanje med 21. in 25. avgustom, ki je potekalo v Franciji, v bližini Lyona. Z eno besedo – Campobosco. Gre za tabor, ki ga pripravlja salezijansko mladinsko gibanje v Franciji že šesto leto in se ga udeležujejo mladi, stari od 13 let naprej. Med 220 udeleženci iz Francije, Poljske, Švice in Belgije se je letos prvič znašla tudi šestčlanska ekipa iz Slovenije. Letošnje geslo se je glasilo: »Sprejmi v svojem življenju odločitev.« Razmišljali smo o sprejemanju odločitev v svojem življenju ter kako pomembno je, da se znamo pravilno odločati.

Naše skupno druženje smo vsak dan začeli z jutranjo animacijo in plesi. Sledila je molitev, nato pa delavnice ali predavanja, delo v skupini, športni turnir, sveta maša, velika nočna igra ... Predavala sta nam dominikanec Pedro Méca in evropski poslanec Michel Dantin. Oba sta poudarila pomembnost pravih odločitev in sodelovanja med seboj. Zadnji večer smo imeli festival, na katerem so se predstavile vse delavnice s točko. Naše druženje smo zaključili z mašo.

Campobosco je enkratni primer medsebojnega povezovanja in sodelovanja. »Sam sem hitrejši, a skupaj pridemo dlje.« (Pedro Méca)

Blažka Merkac

»Vzgoja je stvar srca!«
Don Bosco

»Obleci novega človeka«

Pripravil Tone Ciglar

Andrej je bil učitelj samo eno leto, čeprav ga je priprava veliko stala. Sedaj se je odpovedal tej poti in se odločil iti za klicem, ki mu ga je Bog pripravljaj. Osvojil ga je čarobni osvajalec mladih – sv. Janez Bosko. Ta trenutek še niti ni slutil, kaj vse ga bo doletelo na tej poti. Imel pa je nekaj, kar je bilo zagotovilo uspeha: močno voljo in vztrajnost ter zaupanje v Boga in v Marijo. Brez tega ne bi prišel daleč.

Naslednjega dne stojim na dvorišču na Radni s Temlinom, ko se prikaže resna postava mojega očeta. Njegove oči ne obetajo nič dobrega. Pa ga nagovori Temlin: »Oh, dober dan, gospod Majcen. Ali že veste za veselo novico, da bo vaš fant stopil k salezijancem?« Še bolj se zaiskrijo oči mojega očeta, pa se zaradi Temlina ne upa razjeziti. Samo rezko me vpraša: »Ali misliš resno?« Povesim oči in mu ponižno povem, da sem tako sklenil, ker sem veliko o tem premišljeval. »Tako torej, pa mi nisi prej nič povedal?« Temlin je bil dober psiholog in je začel pripovedovati o salezijancih, da bi se oče pomiril in potolažil: »Svojega sina izročate v dobre roke, to je don Bosko, ki bo tudi staršem pomagal s svojo priprošnjo za Božji blagoslov.« Ob koncu mi je oče

rekel: »Če hočeš, pa pojdi!« Ob tem velikem tveganju sem našel uteho na dnu srca, kjer sem začutil Božjo pričujočnost, posebej pa intenzivno zaupanje v Marijo.

Kaj bi bilo, če ...

Omenim naj dogodek, ki me je močno pretresel. Rad sem hodil na sprehode ob Mirni, ker mi je tihota zelo prijala za premišljevanje. Nekoč lezem v hrib in kar na lepem me popade želja, da bi pogledal v rov, ki se je odpiral pred mano v skali. Takrat sem tudi veliko bral o jamarstvu. Začnem po štirih lesti v rov; svetil sem si z žepno svetilko, pa rinem še naprej. No, rov se ni in ni hotel razširiti, tako sem se zagozdil. Ko sem hotel nazaj, ni šlo nikamor. Začela je delovati fantazija: »Tako, ne boš mogel zlesti ven, tu boš povsem sam poginil od lakote, o tem ne bodo nič vedeli ne ata ne mama ne salezijanci, kdo te bo pa v tem rovu iskal ...« Napel sem zadnje moči in čez čas raztrgan in ves opraskan kot skrušen grešnik prilezel na plano. Umreti tako mlad, sem premišljeval, se mi je res zdelo škoda. Bila je dobra priprava na noviciat. Še danes pa mi zadržtijo živci, ko se spomnim, kaj bi bilo, če ...

V iskanju nove poti

Je res bilo tako? Ali je to le lep spomin na tista leta? Gotovo je, da se je smer mojega življenja temeljito spremenila. Prepričan sem, da sem z

Božjo milostjo zaživel krstno posvečenje. Kleče pred tabernakljem sem po branju knjige Mala Terezika, ki jo je spisal Valjavec in opisuje malo pot popolnosti – nekako druga oblika poti Dominika Savija, ki ga je Terezija gotovo poznala, stopil na novo življenjsko pot. V dvomih, strahu in premišljevanju, pa tudi v neki želji in veselju do salezijanskega življenja so potekali zadnji tedni pred noviciatom.

Novinec na Radni (1924–1925)

Kako sem postal salezijanec? Bil sem deležen dobre vzgoje moje mamice, lepega zgleda svetniških sorodnikov, tolikih molitev matere. Božja milost je začela delovati in me spreminjati. In Bog me je poslal na rajsko Radno. V noviciatu, ki sem ga začel, nas je bilo šestnajst novincev. Iz šole sem se preselil v salezijanski zavod, vendar »patientia – potrpežljivost« sem vzel s seboj, prišla mi je zelo prav, celo rešila je moj poklic.

Začetek pri Mariji Pomočnici na Rakovniku

Noviciat smo dejansko začeli na Rakovniku; v petek 5. septembra 1924, pred posvečenjem svetišča Marije Pomočnice, smo prišli na Rakovnik, 30 klerikov in novincev. Cerkev je še bila polna lesa, ki je služil za oder, in vsega drugega. Začeli smo z delom v cerkvi, odnašali smo hlode ter snažili in pospravljali. Urejali smo tudi okolico. V soboto je

© arhiv ASD

prišel kardinal Cagliero v vlakom iz Postojne, ki je bila zadnja postaja v Italiji. Medtem ko so prihajali razni zastopniki na slovesnost, smo delali do polnoči s sedmega na osmi september. Ob njih ponoči sem padel na neke deske in od utrujenosti zaspal. Zbudil sem se šele ob šestih zjutraj, ko je bila v cerkvi že cela vrsta žensk, ki so v naglici pomivale tla, kajti za osmo uro je bil predviden začetek slovesnosti. Tako sem začel biti novinec – delavec, ki dela za Marijo in njeno čast.

Noč pred posvetitvijo je imela zame še posebno moč. Delo, ki ga nisem bil vajen, me je povsem izmučilo. Obute sem imel lakirane

▲ **Božji služabnik Andrej Majcen kot bogoslovec skupaj z očetom, materjo in sestrama, 8. 9. 1928.**

učiteljske čevlje, ki so me do krvi žulili. To je bila moja prva velika žrtev, ki sem jo daroval Mariji za svoj noviciat in jo prosil, da bi lahko končal, kakor koli se bo že zgodilo. »Marija Pomočnica, tvoj sem, ti mi pomagaj!« sem goreče in vdano prosil. Samemu sebi sem govoril: »Odloži vso posvetnost! Sledi starega človeka in obleci novega ...!« Saj sem se zavedal, da mi veliko manjka; govorili so nam namreč, da velja: »O salesiano santo o non salesiano – Salezijanec je svet, ali ni salezijanec!« Učna ura svetosti v Marijinem svetišču je bila zame zelo dragocena in je v moji duši odmevala vse življenje. Odložil sem lakirane čevlje, saj sem živo spoznal, da je svetost v popolni duhovni predanosti Bogu, ki se odraža tudi na zunaj. ■

ODLOK O ZAČETKU POSTOPKA ZA BEATIFIKACIJO BOŽJEGA SLUŽABNIKA ANDREJA MAJCA SDB

Nadškofijski ordinariat v Ljubljani, št. 1253/10

V smislu Apostolske konstitucije »Divinus perfectionis Magister« [...] v imenu ljubljanske nadškofije

začenjam postopek za beatifikacijo Božjega služabnika Andreja Majca SDB.

Božji služabnik Andrej Majcen SDB (1904–1999), goreč salezijanec in duhovnik, je v štiriinštiridesetih letih izjemnega misijonskega delovanja na Kitajskem in v Vietnamu ter v zadnjih dvajsetih letih življenja v Sloveniji duhovno dozoreval za svetost.[...]

Vse, ki ste Božjega služabnika Andreja Majca poznali, vabim, da vicepostulatorja Antona Ciglarja SDB obveščate o vsem, kar bi koristilo izvedbi postopka. Svoje spomine na srečanja z misijonarjem Andrejem Majcnom sporočajte na njegov naslov: Rakovniška 6, 1000 Ljubljana.

Vse Božje ljudstvo ljubljanske nadškofije prosim, da začne moliti za beatifikacijo Andreja Majca, da se mu v molitvah priporočate in o uslišanih prošnjah pisno poročate vicepostulatorju. Več ko bo takih sporočil, prej bo v Božjem služabniku nebeškega priprošnjika prepoznala tudi vesoljna Cerkev.

Bog naj blagoslovi vsa vaša prizadevanja in nam pomaga, da bomo mogli postopek uspešno pripeljati do zelenega konca.

V Ljubljani, 4. avgusta 2010

msgr. dr. Anton Stres
ljubljski nadškof

Z ZAUPANJEM se izročam Mariji, da bi tudi jaz bil »dekla Gospodova«, ponižen, močan in krepak kot don Bosko. Oh, da bi bil Gospod z menoj, da bi z Marijo naredil velike reči, ki jih svet pričakuje.

Napolni nas vse z neizčrpno ljubeznijo Jezusovega Srca, da postanemo res pričevalci te neizmerne Božje ljubezni mladini, temu svetu ...

O tem naj premišlujem vsak dan.

To naj bo moj vsakdanji način življenja, da bi me vnemala Kristusova ljubezen, kot je don Boska, po Mariji ...

Andrej Majcen

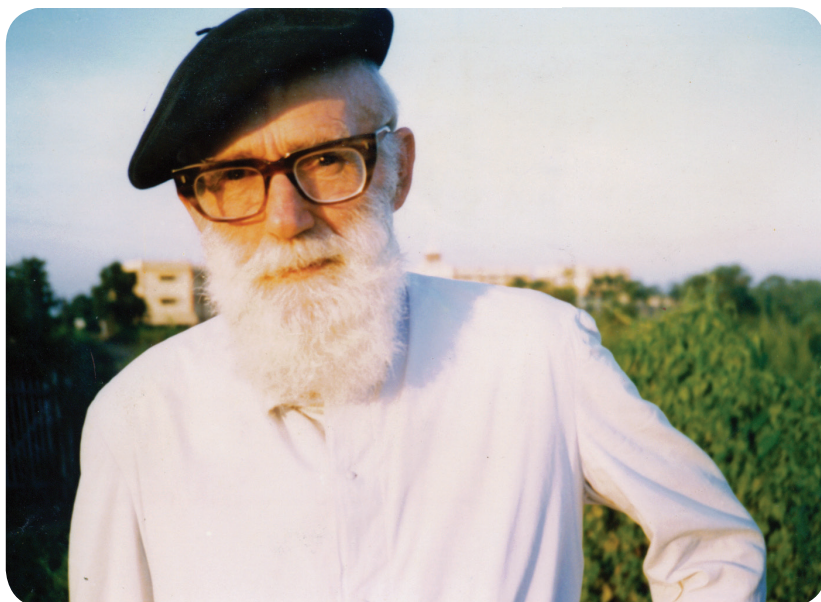
Od Puštala prek Indije do Božjih višin

Zbral: Tone Ciglar

Letos mineva deset let od smrti salezijanskega misijonarja **Pavla Bernika**; v knjigi *V misijonskih brazdah Indije* (1990) je predstavljen kot Misijonar z indijsko dušo.

Ob biserni maši leta 1993 ga je Občina Škofja Loka, 8. novembra, odlikovala z imenovanjem za častnega občana. Župan Peter Hawlina je med drugim dejal: »O življenjski usodi dobrih in skromnih, a po srcu velikih ljudi, največkrat ne vemo dosti. Niso se rodili človeštvu, da bi razmišljali o sebi. Svoje delo in poslanstvo so posvetili drugim, razširjali so med ljudmi dobroto, znanje, ljubezen in prijazno besedo. Med te izjemne ljudi štejemo tudi misijonarje. Eden od njih je Pavel Bernik, salezijanec, škofjeloški rojak, slovenski misijonar z indijsko dušo. Vsakemu od nas naj postane vzor, kako z vso osebno skromnostjo čim bogatejše izsanjati svoje mladostne sanje.«

V posmrtnem listu je ravnatelj James Poonthuruthil, ravnatelj v Dimarpurju, zapisal: »Smrt Pavla Bernika nas je vse globoko močno užalostila. Prav Salezijanski študijski center Dimapur, kjer je prebil dolgih 15 let, najbolj čuti njegovo odsotnost. Mnogo njegovih kvalitet razuma in srca, izredna apostolska gorečnost in pristni religiozni duh

Misijonar Pavel Bernik
ob 10-letnici smrti (2000 ~ 17. julij ~ 2010)

bodo vedno ostali živi v naših srcih in mislih kot vir navdiha. Bolečino ločitve nam lajša dejstvo, da smo izgubili brata in prijatelja na zemlji, a dobili svetnika in priprošnjika v nebesih.«

»Slovinci smo lahko ponosni na tako velikega moža, kot je on, ki s svojim jasnim razumom, globoko duhovnostjo in smislom za humor razveseljuje vse okrog sebe in jim daje novega poguma. Vredno je bilo iti mimo vseh preprek in ga obiskati.« Tako je zapisala Marija Leskovec po obisku v Nagalandu leta 1995.

Jožefu Kopeinigu so domačini v Nagalandu, ko je leta 2005 obiskal Bernikov grob, med drugim pripovedovali: »Rad je imel naše ljudi in mi smo ga imeli radi. Imenovali smo ga jagnje božje. Tudi po deset ur je bil v spovednici. Kdor je imel težave, je

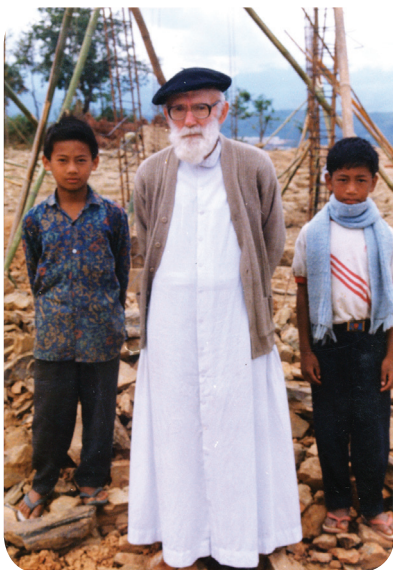
šel k njemu na pogovor. Ni se znal razjeziti. Povejte ljudem v Sloveniji, kako velik človek je bil, za nas Indijce je daroval svoje življenje. Želel je, da bi spoznali Jezusa ...«

»Moram pa priznati, da sem si veliko dopisoval z njim. Vem samo to, da je bil vedno blag, dober, da je delal vedno za slogo tudi v župniji Škofja Loka. Med sorodstvom je bil izredno priljubljen in ko je bil doma, so bili vedno vsi okrog njega. Vesel je bil zlate maše in vsake maše, ko je lahko maševal v župniji. Prav nič ni bil zahteven, vedno pa zelo družaben. Zares duhovnik po Jezusovem in Marijinem srcu. V njem sem odkrival lik pravega misijonarja, ki ljubi ne samo svoj slovenski narod, ampak tudi njegove, njemu tako drage Indijce.« Tako je zapisal Alfonz Grojzdek

4. julija 2010, ki je bil župnik v Škofji Loki ob Bernikovi zlati maši.

Nečak Roman Bernik se spominja: »V času osamosvojitve Slovenije je zavzeto spremljal dogodke in molil za vse nas in za samostojno Slovenijo. Leta 1993 je spet prišel domov, da bi obhajal zlato mašo v rodni Škofji Loki. Hkrati je prejel tudi listino častnega občana. Vsi smo bili zelo ponosni nanj. Stricu se je vse zdelo preveč razkošno, saj je bil navajen na skromnost, vendar je bil vseeno vesel, da smo proslavili ta svečani dogodek skupaj z njim. O njem so radi rekli, da

je Slovenec z indijsko dušo, vendar je bil v srcu in v molitvi vedno povezan z rodnim krajem in z domačimi. Takrat je prejel tudi slovensko državljanstvo in slovenski potni list. Spominjam se, s kakšnim ponosom in veseljem nam je pokazal slovenski potni list.«

»Stric Pavle mi je v nekaj mesecih prirasel k srcu, kot da bi ga poznala že od nekdaj. Vsi smo bili zelo žalostni, ko je prišel trenutek slovesa. Njegova odlična izobrazba, znanje tujih jezikov, razgledanost, hkrati pa neverjetna skromnost, preprostost in človeška toplina so name naredili globok vtis. Iskreno sem ga občudovala in spoštovala ter bila ponosna, da je del naše družine. Bil je zelo skromen, skoraj asketski.« Tako njegova nečakinja Ivica Bernik Peršin.

»Strica Pavleta sem občudovala, bil je nekaj posebnega: resen, prijazen, skoraj skrivnosten. Bil je edini sorodnik tako daleč od nas s tako pomembnim poslanstvom. Pozorno smo ga poslušali in gledali slike z njegovega misijona. Doma je bil srečen, vendar je rad živel v Indiji. Vse je sprejemal za dobro. Z vsem svojim bitjem je izražal vdanost, ponižnost in skromnost. Njegova navzočnost ni dovoljevala nobenih grobsti, slabih besed

ali dejanj. Povsod, kjer je bil ali sodeloval, je bil miren, skrben, nevsiljiv.« Svoje spomine na strica Pavleta je tako strnila nečakinja Štefka Tomac.

Spomin na tega velikega misijonarja in don Boskovega sina bomo obudili v Škofji Loki na misijonsko nedeljo 24. oktobra in bo povezan z osrednjo misijonsko prireditvijo v ljubljanski nadškofiji. Podroben spored bo še pravočasno objavljen v tedniku Družina.

sklad rakovnik

Za obnovo Rakovnika (zlasti za obnovo prostorov glasbene šole) ste od 21. junija do 20. avgusta 2010 darovali:

Adamič S., Baloh J., Boršič L., Bricej A., Erklavec J., Gašper Stopar A., Glavič M., Gomboc E., Hrovat T., Huth D., Jamnik R., Jenko M., Judnič Z., Kovačič J., Lubej A., Makoter M., Mavrič M., Mivšek F., Mrzel S., Perovšek F., Prijatelj E., Remšak J., Sajko A. M., Slak M., Strožič A., Šeligo J., Škrablovi, Toplak V., Vrečko I., Župnija Rakovnik in nekateri neimenovani dobrotniki.

Svoj dar lahko izročite osebno ali nakažete na naslov:

**Salezijanci, Rakovniška 6
1000 Ljubljana**

SI56 2420 0900 4141 717

sklic 00 06

Pri nakazilu na račun kot namen navedite **RAK**.

kerečev sklad

V »KEREČEV SKLAD« za salezijanske misijone in misijonarje ter za stroške postopka za beatifikacijo misijonarja ANDREJA MAJČNA ste od 21. junija do 20. avgusta 2010 darovali:

Brezavšček R., Brodarič M., Ferjančič F., Fučka A., Furlan I., Grm R., Jeglič M., Kužnar T., Macerl I., Mrzel S., Pečovnik A., Pucko I., Slak M., Strniša A., Zalesnik Z., Žuntar I. in nekateri neimenovani dobrotniki. **BOG POVRNI!**

Ljubljana Ježica
Novomašno slavje Grega Valiča

V Ljubljani na Ježici je bila po nekaj "sušnih" letih zopet nova maša salezijanca. Grega Valič, ki je bil v duhovnika posvečen 26. junija v ljubljanski stolnici, se je 4. julija s slovesnostjo mašne daritve Bogu zahvaljeval za dar duhovništva v krogu svojih sobratov, staršev (Bogdan in Metka), sorodnikov, prijateljev in župljanov svoje rodne župnije. Novomašni pridigar Franc Brečko se je v homiliji spominjal gornjskih vzponov z novomašnikom v letih priprave na duhovništvo in jih vzel kot prisposodbo za poslanstvo in življenje duhovnika. Novomašnika je na začetku njegove duhovniške poti spodbujal: »Za svoje geslo si izbral besede našega ustanovitelja sv. Janeza Boska: 'Živi z nogami na zemlji in s srcem v nebesih'. In Jezusove: 'Kjer je namreč vaš zaklad, tam bo tudi vaše srce.' Spremljaj dogajanje tega sveta. Vendar svojega srca ne navezuj na nič drugega kot na Gospoda.«

© Tamino Petelinšek

Bled
Prve zaobljube s. Barbare Poredoš in 65 let zaobljub s. Francke Brancelj

Avgust, namenjen predvsem odih, počitnicam, je bil za salezijansko družino zaznamovan tudi z globokimi duhovnimi doživetji. 5. avgusta smo na Bledu obhajali prve redovne zaobljube s. Barbare Poredoš in 65 let zaobljub s. Francke Brancelj.

Sestra Barbara se je že več let pripravljala na redovno življenje – tako v domovini kot v noviciatu v Rimu. V času njene priprave na popolno posvetitev njenega življenja Bogu in mladim jo je spremljalo geslo »V svojo slavo sem te ustvaril – ostani v meni!« Skupnost hčera Marije Pomočnice, ki jo je sprejela medse, ji bo pomagala ostajati v Gospodu, živeti zanj in se razdajati v poslanstvu, ki ji ga Gospod zaupa.

Medtem ko s. Barbara komaj stopa na pot redovnega poklica, smo se veselile s s. Francko, ki je svojo zvestobo že prekalila v 65-ih letih redovnega življenja. Skrbna vrtnarica v blejski skupnosti že vrsto let skrbi, da je dovolj okusne zelenjave za sosestre in skupine, ki se vrstijo v Marijinem domu. Med izdelovanjem rožnih vencev pa prav tako obrača srce h Gospodu in ga prosi za mnoge, ki jih nosi v svojem srcu.

Blejsko župnijsko cerkev smo to popoldne napolnile sestre, sorodniki slavljencev, prijatelji, znanci in številni duhovniki. Sveto mašo je daroval mariborski nadškof pomočnik msgr. Marjan Turnšek. V homiliji je zbranim spregovoril o pomenu in lepoti redovnega življenja ter vse povabil na pot krščanske ljubezni. Slovesnost je polepšal mešani pevski zbor iz Dolskega, rodne župnije s. Barbare.

Praznovanje smo nadaljevali v prijetnem druženju v naši sestriški skupnosti.

s. Marija Imperl

© s. D. Kordeš

- ▲ novomašnik Grega Valič
- ▲ s. Barbara Poredoš in s. Francka Brancelj

© D. Mauko

© S. Maršič

**Veržej
Železni jubilej don Boskove
salezijanke**

»Bog vas živi še na mnoga leta tam daleč v Belmontu v Ameriki« so bile izrečene besede generalnega vikarja soboške škofije Franca Režonje pri slovesni zahvalni sv. maši–železnem jubileju, 70-letnici redovnih zaobljub sestre Antonije Cvetko, hčere Marije Pomočnice don Boskovich salezijank v cerkvi sv. Mihaela nadangela v Veržeu v soboto 10. julija.

O jubilentki, rojeni pred 97 leti v Bučevcih pri Križevcih, je spregovorila nečakinja Marija Marič: »Leta 1936 je sestra vstopila k salezijan-

- ▲ Ob jubileju s. Antonije Cvetko
- ▲ p. James Manjackal na Kureščku

kam v Ljubljani, 6. avgusta 1940 pa je v noviciatu v Italiji izpovedala prve redovne zaobljube, nato pa kot misionarka odšla na Kubo, kjer je z veseljem delovala med mladimi.

Zaradi političnih razmer v državi je odšla v Ameriko, kjer je delovala med mladino v šoli. Molitev, delo in žrtev so napolnjevali njen vsakdanjik, s svojimi pesmimi in z igranjem na orgle je razveseljevala mlade in sestre in še danes kljub starosti, oslepelosti in hromosti ostaja vedra. Rožni venec, ki ga je še zdrava z veseljem izdelovala ter pošiljala v domovino, je vedno med njenimi prsti, verjetno tudi za drago Slovenijo.

Somaševalca, kapelski župnik Anton Hribnik in domači župnik prodekan mag. Jožef Krnc, sestre murskosoboške župnije, ljudski pevci

in pevke Večnice KUD Bubla Radenci, sorodniki ter številni verniki iz okoliških vasi so s svojim ubranim petjem ustvarili slovesno vzdušje, hvaležni nečak Branko, nečakinje Anica, Marija in Tončka pa so zbrane po maši povabile na družabno srečanje ter jim podelile spominske podobice s posvetilom »Veš, o Marija, moje veselje, veš moje želje, ljubila bi te! Bog, bodi zahvaljen za vse, kar sem lahko dobrega storila med ljudmi«.

Dani Mauko

**Kurešček
Seminar p. Jamesa – duhovni
dogodek samih presežkov**

V dneh od 30. julija do 1. avgusta 2010 je na Kureščku že sedmo leto zapored potekal tridnevni duhovni seminar; na njem je letos p. James Manjackal govoril na temo „Glej, vse delam novo“ (Raz 21,5).

Duša in srce vseh priprav je bil tudi letos neutrudni gospod Anton Košir. Seminarja, ki je potekal v velikem šotoru in ga je organiziral Center Kraljice miru Kurešček, se je v treh dneh udeležilo vsega skupaj okrog 10.500 ljudi. Že prvi dan jih je prišlo več kot prejšnja leta, čeprav je deževalo in smo bili sredi dopustov. V nedeljo je p. James podelil osebni blagoslov več kot 400 otrokom in 3.000 odraslim. Udeleženci pa niso le poslušali pridigarja in sodelovali pri ubranem petju navdušene glasbene skupine mladih, ampak so že na seminarju poskušali prav nastaviti tirnice svojega življenja. Vse tri dni jih je na stotine pristopilo k sv. spovedi, ki jo je od jutra do večera delilo veliko spovednikov – občasno jih je hkrati spovedovalo celo 15 do 20. Tudi letos je službo spovedovanja prevzelo več salezijanskih duhovnikov. Dvakrat sta tudi somaševanje vodila salezijanska duhovnika, in sicer gospod inšpektor Snój in domači župnik gospod Pozdrec.

V šotoru in v romarski cerkvi Kraljice miru so pridiganje dopolnjevali osebna in skupna molitev, molitev rožnega venca ter osebno premišljevanje in češčenje Najsvetejšega.

Duhovni seminar je bil sploh nekakšno nadaljevanje slovenskega evharističnega kongresa. Ko se spreobrnemo in verujemo, potrebujemo Kruh, ki nam daje moč za življenje z Bogom. Zato naj k maši ne bi hodili iz dolžnosti, ampak iz ljubezni, po možnosti kar vsak dan, in številni družinski problemi se bodo razrešili,

je udeležence navduševal pridigar.

Spet obnovimo staro navado, da stopimo v cerkev in počastimo Jezusa, ko se peljemo ali gremo mimo nje.

Novega življenja ne prinaša Evropa, ki hoče pozabiti na svoje krščanske korenine, je pridigar navajal sv. očeta Benedikta XVI., ampak le Jezus Kristus. Zaradi odprtosti njegovemu Duhu bi se katoličani morali odreči new ageu, okultnosti, prostozidarstvu, zatekanju k reikiju, bionergiji, horoskopu ipd. Satan dandanes propagira sekularizem, relativizem in

materializem, a Marija je premagala satana. Molimo skupaj z njo in zaupajmo v moč molitve, da ne bomo podlegli tej trojni skušnjavi satana, ki ljudem vsiljuje ločitev zakona, splav, homoseksualne zveze ...

V srcih udeležencev seminarja še odzvanja povabilo p. Jamesa (vsi njegovi nagovori so v zvočni obliki dosegljivi na www.kurescek.org): „Veliko vas je tukaj, zato lahko z molitvijo in deli usmiljenja priključite nad Slovenijo in Evropo Svetega Duha.“

Stanislav M. Maršič

Uskovnica

25 let Uskovniških tednov

Zadnjih 25 poletij na Uskovnici pod vodstvom cerkniškega župnika Jožeta Vidica in njegovih sodelavcev potekajo Uskovniški tedni – tečaji za oblikovanje župnijskih sodelavcev. Jubilej smo prijatelji Uskovnice obeležili zadnjo avgustovsko nedeljo, ko smo pripravili priložnost za srečanje in evharistijo, za obujanje spominov in spodbudo v prihodnje.

Na travniku pred kočjo, kjer se nas je zbralo več kot 400, nas je obiskal tudi salezijanski predstojnik Alojzij Slavko Snoj. Sv. mašo je vodil koprski pomožni škof Jurij Bizjak. V nagovoru je ob evangeljski misli iz odlomka o Jezusovi spremnitvi na gori »Dobro je, da smo tukaj« poudaril pomen Uskovniških tednov za oblikovanje osebnosti mladih.

Ob pričevanjih posameznikov smo podoživeli dogajanje na tečajih, fotografska razstava pa je obudila spomine tudi na tista najzgodnejša leta. Dan so zaznamovala srečanja starih prijateljev in vprašanja, kam je koga peljala življenjska pot. Mladi različnih generacij smo ugotavljali, da po četrto stoletje Uskovniški tedni ostajajo enako dragoceni.

Sonja Poznič Cvetko

◀ Praznovanje 25-letnice Uskovniških tednov

Borštnik Ivan, Šentjurij/Grosupulje
Bratina Vida, Šempeter pri Gorici
Dobršek Ivan, Kanada – SDB duh.
Koselj Anica, Radovljica
Kremelj Rezika, Senovo
Maršič Albina, Čentiba
Požar Olga, Goče pri Vipavi
Pretnar Katarina, Škofja Loka
Schuster Nelly, Šmarješke Toplice
Skumavec Marija, Škofja Loka
Slatinek Danijel, Dravograd, duh.
Suša Ivanka, Čemšenik
Štefanič Bogomir, Kočevje
Tušar Franciška, Godovič

Ivan Dobršek

salezijanec duhovnik (1911–2010)

22. avgusta letos je v Hamiltonu (Ontario, Kanada) umrl salezijanski duhovnik Ivan Dobršek, ko je že bil na pragu izpolnitve 99. leta življenja. Od svo-

jega nekdanjega dušnega pastirja se je poslovila slovenska skupnost v slovenski župniji sv. Gregorija Velikega. Ob dvanajstih duhovnikih, ki so v simboličnem »apostolskem številu« predstavljali vse druge sobrate duhovnike in salezijance iz prostrane Kanade in daljne Slovenije, se je pogrebne svete maše udeležil tudi hamiltonski škof Anton Tonnos in tudi tako pokazal, kako zelo je cenil rajnega sobrata Ivana.

Ivan Dobršek se je rodil v Zagrebu, 7. septembra 1911. Starša Ivan Dobršek in Terezija, roj. Perhne, sta sina Ivana dva dni po rojstvu prinesla h krstu v cerkev sv. Marka.

V salezijanski obrtni šoli v Ljubljani se je izučil za krojača (1927–1930). Med njegovimi učitelji je bil tudi Božji služabnik Andrej Majcen. Avgusta 1935 je v salezijanskem zavodu v Veržeju začel svojo pripravo na

salezijansko in duhovniško življenje. Eden od njegovih tedanjih tovarišev, g. Alojzij Hribšek, se spominja: »Bil je glasbeno nadarjen, igral je orgle, bil je odličen odrski igralec, lahko bi rekel, da je bil rojen umetnik.« Pozneje so ti talenti zelo koristili njegovim župljanom, kot se spominja g. Romeo Trottier SDB, nekdanji inšpektorialni delegat za Kanado; »deloval je na področju glasbe, gledališča, športa za mlade, v Slovenski šoli in na toliko drugih področjih, ki jih kaka župnija lahko nudi.« Pri sv. Gregoriju Velikem je začel s sobotno Slovensko šolo, vanjo zbral presenetljivo število otrok, 150, da bi jih poučeval v jeziku, glasbi in kulturi dežele njihovih prednikov. Gospod Ivan je v Hamiltonu ustanovil slovensko gledališče in v župnijski dvorani s svojimi gledališčniki uprizarjal predstave »vredne Hollywooda,« zatrjuje g. Luc Lantagne, inšpektor v letih 2000–2006.

1. avgusta 1936 je vstopil v noviciat na Radni in 13. januarja 1938 izpovedal prve redovne zaobljube. Filozofski študij je opravil tudi tam, in sicer v letih 1937–1939.

V letu 1939 je začel vzgojno prakso v oratoriju v Celju. V začetku vojne vihre je julija 1941 v Ljubljani izpovedal večne zaobljube in nato odšel na študij teologije v Monteortone v Italijo. V diakona je bil posvečen v Ljubljani v januarju 1945, nato pa je kot begunec po »osvoboditvi« odšel v Italijo, kjer je bil 16. marca 1946 v Padovi posvečen v duhovnika.

Novoposvečeni duhovnik Ivan je bil dodeljen salezijanski vrhovni hiši, ki je bila tedaj še v Turinu, kot tajnik v dikasteriju za misijone. Tam je deloval tri leta in bil 1949. poslan v skupnost v Castellamare di Stabia pri Neaplju, kjer je bil kot kaplan v begunskem taborišču v Capua. Leta 1952 je bil imenovan za kaplana v župniji Presvetega Srca Jezusovega v Neaplju (Vomero), kjer je ostal do leta 1965.

V letu 1965 se je vrnil na Opčine pri Trstu. Tam se je pridružil salezijanski skupnosti, postal njen ravnatelj in to ostal do leta 1970.

8. decembra 1970 je emigriral v Kanado; spomladi leta 1971 sta on in g. Stanko Ceglar postala kaplana v župniji sv. Gregorija Velikega, v slovenski nacionalni župniji v Hamiltonu, tretji škofiji po velikosti v angleško govorečem delu Kanade. In tu sta oba ostala do svoje smrti, g. Stanko v letu 1994 in g. Ivan sedaj.

Župnija tedaj še ni bila stara deset let. Sobratje, trije, ko se jima je leta 1975 pridružil g. Karel Ceglar, so sprva živeli v precej skromnih razmerah. A gospod Karel je bil vizionar in graditelj in sčasoma je bil postavljen velik župnijski kompleks in tudi sobratje so dobili svoj dom.

Materinščina ter znanje hrvaškega in italijanskega jezika se je izkazalo za pastoralno koristno v več kot 64 letih duhovništva. Službo župnika je v Hamiltonu opravljal od leta 1961 do 1978.

V letu 2005 je imel resnejši srčni napad, a se je mogel vrniti v župnijo. Župljani so v župnišče namestili stopniščno dvigalo, da je lahko bival doma, dokler je le mogel. Po nedeljski sveti maši so ga ljudje obiskovali v njegovi sobi in mu prinašali otroke, da jih je blagoslavljal.

Zadnji dve leti življenja, ko so ga vidno zapuščale moči, je preživel v domu za starejše, nedaleč stran od župnijske cerkve.

Gospod Trottier zapiše o njem: »Vedno sem občudoval njegovo ponižnost, njegov čut za služenje in molitev, pozornost do ljudi, njegovo predanost dolžnostim.«

Gospod Hribšek, ki je pogosto obiskoval hamiltonsko župnijo in pomagal pri slovenskem bogoslužju, dodaja: »Kot oseba je bil zelo urejen, odgovoren, zanesljiv v vsem, česar se je lotil. V dejanjih drugih ni nikoli opazil kaj neprimernega in tako nikoli ni izrekel besede kritike proti komerkoli – tudi kadar je bilo neprimerno ravnanje vsem drugim očitno.«

K večnemu počitku so ga položili na pokopališču *Nebeška vrata*, ob slovenskih rojakih, tam, kjer tudi rajni duhovnik Stanko Ceglar čaka Gospodovega klica, ki bo »obudil telesa umrlih«.

M. M., M. L.

			SESTAVILA MATEJA	KARTE ZA NAPOVEDOVANJE USODE	SKLADIŠČE OROŽJA IN VOJAŠKE OPREME	SLOVENSKI PISATELJ IN DRAMATIK IGNACIJ	TURŠKI VELIKAŠ	BIBLJSKI PREROK	SALEZIJANSKI VESTNIK	IGRA S PALIČICAMI	STOJALO PRI FOTOGRAF. APARATIH	
			MESTO NA MADŽARSKEM, ZNANO PO VINU						MILAN SEVER			
			MINERAL ARAGONEC						TELO, VRTLJIVO OKROG OSI			
			UMETNOSTNI SLOG									
			JUGOSL. LJUD. ARMADA									
							POLDRAG KAMEN					
							STAR PERZ. KOVANEC					
SALEZIJANSKI VESTNIK	PADANJE TEKOČE VODE	MOSTOVŽ, POMOL, TIN ITAL. SLIKAR GUIDO						KANTAVTOR SMOLAR				
								OSJE GNEZDO				
PLAHA GOZDNA ŽIVAL					LOVLJENJE RIB							
					PREBIVALEC ISTRE							
VODA V TRDEM STANJU				BLAGAJNIŠKI IZTRZEK						GOJENEC ŠOLE ZA POLICISTE	DEKLICA IZ »ČUDEŽNE DEŽELE«	
				MANEKENKA CAMPBELL								
OBJAVA V ČASOPISIH, NAZNANILO						SARA ISAKOVIČ			KOVAČ ALEKSANDER			
						GRIČ V JERUZALEMU			TRUP			
KRISTUSOV SODNIK						SL. VARNOSTNA SLUŽBA						
						LOJZE GROS						
SALEZIJANSKI VESTNIK	PARKER CHARLIE	SL. PISATELJ IVO						LIK IZ FILMA VOJNA ZVEZD				
		SOLMIZACIJSKI ZLOG						VATROSLAV OBLAK				
KDOR KAJ, KOGA PREMAGA												
DNEVNI METULJ, CEKINČEK						DETELJA Z RUMENIM CVETOM						

Nagrajenci prejšnje nagradne križanke

- nagrada:** 3-dnevni paket za eno osebo – bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej: **Valentin STOPAR**, Sevnica.
- nagrada:** knjiga Andreja Raviera: Učenjak in svetnik Frančišek Saleški: **Majda BRLOGAR**, Mokronog.
- nagrada:** knjiga Terezija Bosca: Za vas živim (življenjepis sv. Janeza Boska): **Leon PERKO**, Bevke.
- nagrada:** knjiga Amadeja Brunata: Luč s tabora – Mirjam, mala Arabka: **Peter LEBAN**, Kranj.
- nagrada:** rakovniška knjižica Berte Golob: V zrcalu evharistije: **Domen LISJAK**, Ljubljana.

V VERŽEJ na oddih

V penzionu Mavrica*, ki deluje v okviru Salezijanskega zavoda v Veržeju, vam ponujamo prijetno preživljanje počitnic v mirnem okolju, kjer je veliko možnosti za sprostitev in rekreacijo.**

V tišini hišne kapele lahko najdete mir in se notranje obogatite, skupni prostori in igralnica pa nudijo možnost medsebojnega druženja.

DOBRODOŠLI!

Penzion Mavrica

Puščenjakova ulica 1, Veržej

Tel: 02 588 90 60

GSM: 051 370 377

penzionmavrica@siol.net

www.marianum.si

DUŠA – DUhovna Šola za Animatorje na Rakovniku

Srečanja so enkrat mesečno, v letu 2010–2011 bo to redno **drugi torek** v mesecu, z začetkom ob 19.00 in trajajo približno do 21.30, od oktobra naprej do maja (**12. oktober, 9. november, 14. december** ...)

Informacije in prijave: Marko Košnik, s. Marija Imperl

NOVO MESTO – ŠMIHEL

25.–27. september: Seminar Svetopisemskih uric, I. del

9. oktober: »Duša«.

Info in prijave: s. Joži Merlak in s. Ivica Oblak

22.–24. oktober: Duhovne vaje za mlade.

Info in prijave: s. Ivanka Zakrajšek in s. Marija Imperl

BLAD – MARIJIN DOM

26.–28. september: Duhovne vaje v tišini za študente in mlade v poklicu – pod vodstvom s. Marije Imperl.

1.–3. oktober: Duhovne vaje »Pridi in poglej« za 1. in 2. letnik srednje šole.

8.–10. oktober: Gospodinjski tečaj za študente in mlade v poklicu.

Informacije in prijave: s. Martina Golavšek, www.hmp.si

SEVNICA

23. oktober: srečanje mentorjev SMC-jev v SMC Sevnica.

VERŽEJ: DUHOVNE VAJE ZA MOLIVCE ZA DUHOVNE POKLICE in DRUGE

23.–25. september: Začetek v četrtek ob 18.00 s sveto mašo. Sklep v soboto s kosilom.

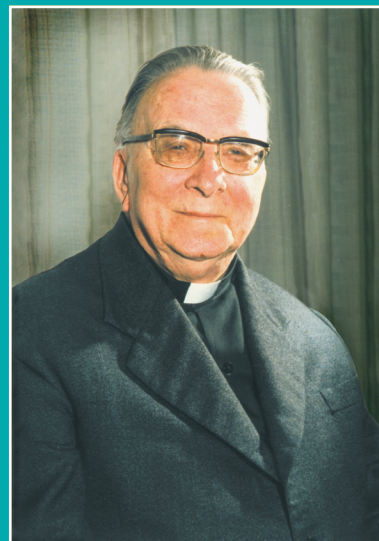
Informacije in prijave: Ivan Turk

VEČERI DRG – DUHOVNE RITMIČNE GLASBE

4. november, 2. december, 6. januar
KDAJ: prvi četrtek ob 20.00. KJE: dvorana v Gradu Rakovnik, Ljubljana.
Informacije: Matjaž Knez

LJUBLJANA–GORNJI TRG

23. oktober: VIDES Slovenija Predstavlja Projekt Angola 2011, ob 9.00
Info: s. Metka Kastelic
<http://vides.zavod-dominika.si>

Nedelja, 26. september 2010

Praznovanje Majcnove nedelje ob začetku škofijskega postopka za beatifikacijo Božjega služabnika

ANDREJA MAJCN

*misijonarja na Kitajskem
in v Vietnamu*

1904 – 30. september – 1999

13.30 molitve ob grobu na ljubljanskih Žalah
Avtobus: z Rakovnika ob 13.00, po molitvah nazaj na Rakovnik

14.30 rožni venec v cerkvi na Rakovniku

15.00 slovesno bogoslužje v svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku ob somaševanju salezijanskih škofov, ki izhajajo iz slovenske inšpektorije (msgr. Stanislav Hočevar, msgr. Zef Gashi, msgr. dr. Peter Štumpf) in vietnamske (msgr. Peter Nguyen Van De).

Pridite, da se Bogu zahvalimo za življenje misijonarja Majcna, da v molitvi prosimo dobrega Boga, naj ga proslavi pred nami s povišanjem na čast oltarja.

Info

Jure BABNIK, Rakovnik, Ljubljana, 01/42.71.342 ali 041/856.452, jure.babnik@salve.si

s. Majda GOLAVŠEK, Bled, 04/57.41.075 ali 031/443.771, md.bled@gmail.com

s. Marija IMPERL, Rakovnik, Ljubljana, 041/982.866, imperl.marija@gmail.com

Boštjan JAMNIK, Sevnica, 031/486.554, bostjan.jamnik@rkc.si

s. Metka KASTELIC, Ljubljana, 041/736.214, kastelic.metka@gmail.com

Matjaz KNEZ, Rakovnik, Ljubljana, 031/556.239, matjaz.knez@salve.si

Marko KOŠNIK, Želimlje, 051/337.556, marko.kosnik@salve.si

s. Majda MERZEL, Bled, 04/57.41.075 ali 031/417.189, majda.merzel@gmail.com

s. Joži MERLAK, s. Ivica OBLAK, s. Ivanka ZAKRAJŠEK, Novo mesto, 07/38.44.421, hmp.novo.mesto@rkc.si

Ivan TURK, Veržej, 031/358.018, ivan.turk@salve.si

Iz življenjepisa sv. Frančiška Saleškega (1567–1622) predstavljamo nekatere zanimivejše odlomke, s katerimi želimo ponazoriti življenje tega velikega duhovnega učitelja.

Spisi o duhovnem življenju

PO POSTNIH PRIDIGAH V DIJONU SE JE Frančiškovo dopisovanje z njegovimi Filotejami – »dušami, ki ljubijo Boga«, ki je obstajalo že od l. 1602, lepo razvilo. V tistem letu so namreč Parižani spoznali v Frančišku čudovitega voditelja duš. Številne osebe in skupnosti so se nanj obračale za nasvet ...: ni prijateljstva brez »izmenjave najvišjih darov duha in srca«. Ni duhovnega vodstva, ki ne bi postalo tesno prijateljstvo.

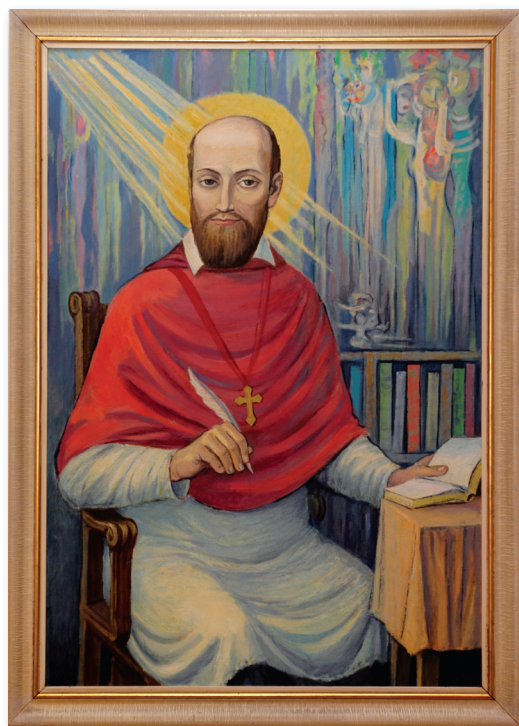
Da točneje določimo ton in slog Frančiškovih pisem Ivani Šantalski, so zelo dragocena njegova pisma Antonu Favru, ki jih je kmalu raztegnil na vso njegovo družino. Antona imenuje svojega »predragega in premilega brata«, »svojega vedno in vedno najdražjega brata«; predsednica Favrova je njegova »sestra«, njeni otroci so njegovi »nečaki« in »nečakinje«, njegovi »sinovi« in »hčere« ...

Obstaja slog in celo slovar iz pisem duhovnega prijateljstva, ki nikakor ni isti kot v *Uvajanju v bogoljubno življenje* in v *Razpravi o ljubezni do Boga*. Frančišek ima značilen dar, da osebno obarva – »personalizira« vsako pismo ... V zapnem dopisovanju bolj kot v spisih opre vso svojo duhovnost na srce. Naš odnos z Bogom mora biti nenehen odnos srca do srca. In tako tudi v naših medsebojnih odnosih. Paziti pa moramo, da bomo besedi srce dali saleški pomen: srce v njem označuje tako kot v *Svetem pismu* to, kar je najgloblje, najbolj neodtujljivega, najbolj osebnega, najbolj Božjega v nas. To je tisto skrivnostno središče, kjer vsak privoli v njegove klice ali jih zavrne. »Nikoli ne bom nehal želeti, da ste hčerka Božjega srca, ki nam je dal srca, da smo Božji otroci, ko ga ljubimo, častimo in mu služimo. Zelo rad končuje svoja pisma s tole željo: »Naj bo Bog vaše srce.« Ali tudi: »Storite, da bo naš Odrešenik srce vašega srca.«

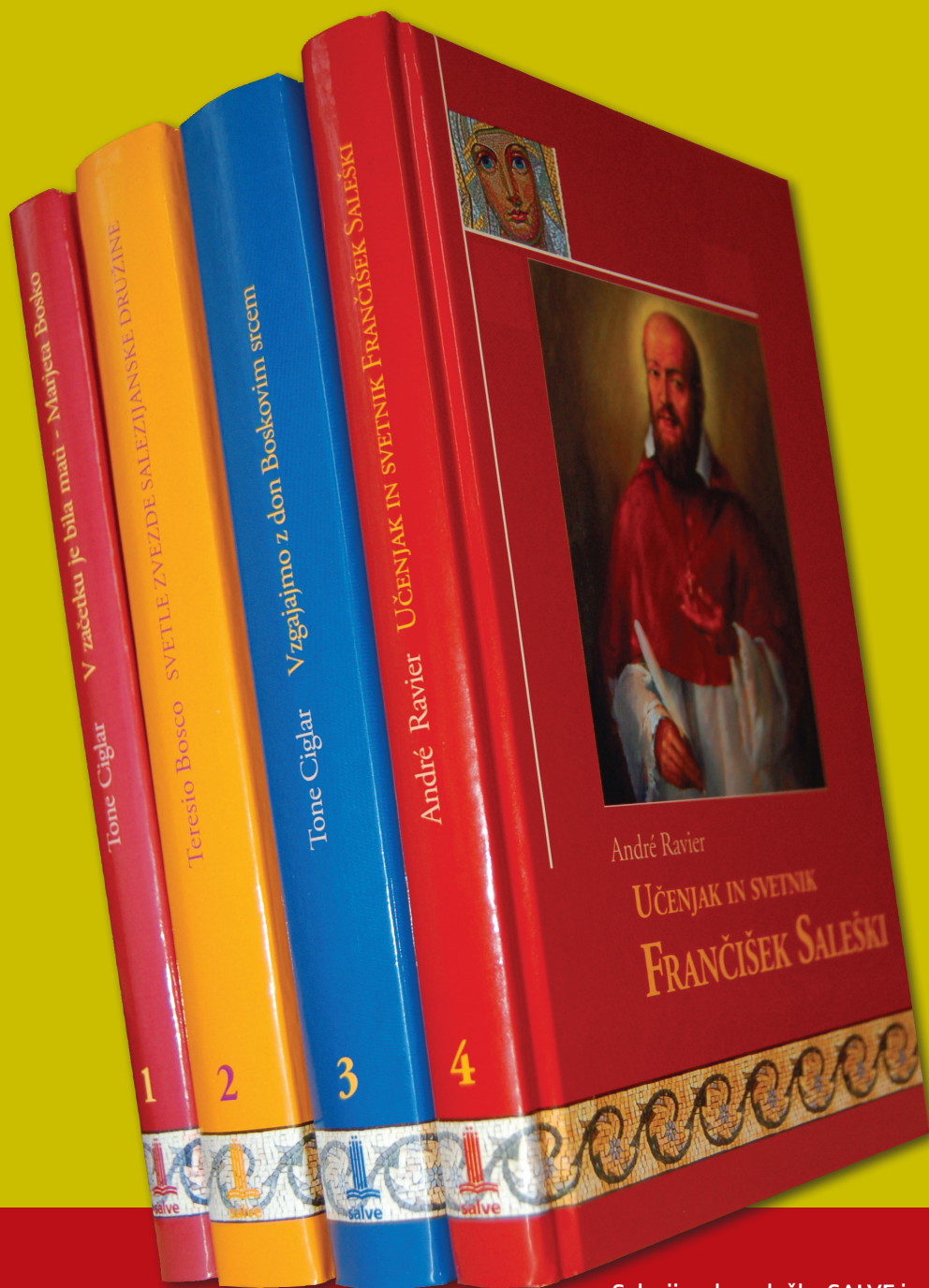
To lahko osvetli nekatere izraze iz pisem Frančiška Saleškega, ki nas presenečajo, če že ne naravnost vznemirijo. Ko piše tej ali oni izmed svojih Filotej: »Moje in vaše srce sta eno«, ali ji pravi »najino združeno srce«. »O moja hčerka, resnična ljubljena mojega srca« (mati Chastel – šastel); »iz vsega svojega srca imam rad vašo

ljubljeno dušo« (sestra Marie Aimée de Blonay – marí-emé dā blonéj). In ko rabi druge za nas zvenče izraze, jim on daje čisto drug pomen: v vsakem prvem prijateljstvu, ki se tke, vidi Frančišek Božjo previdnost. Tedaj nobena stvar ne omejuje ljubezni med dvema srcema, ki sta povezani samo zato, ker je vsako povezano z očetovskim ali materinskim Božjim srcem. In Frančišek takoj pomisli na »prijateljstva« Device Marije: »Odločen sem, da nočem drugega srca kot tistega, ki mi ga bo ona dala, ta mila mati src, ta mati svete ljubezni, ta mati srcá vseh src.« Tako razumemo čustveni ton Frančiškovega dopisovanja ...

Misijon na Šableškem nam je odkril bojevitega, delavnega in drznega moža, pa tudi pravnika in diplomata. Duhovno dopisovanje pa nam odkriva čudovitega prijatelja duš, čigar psihološka fineza se opira na mistični nauk, ki je gotov samega sebe.

▲ Sv. Frančišek Saleški – C. Jerič, Salezijanski zavod Rakovnik

Založba Salve d.o.o. Ljubljana
 Rakovniška 6, 1000 Ljubljana
 tel.: 01 427 73 10, fax: 01 427 30 40
 www.salve.si, e-mail: info@salve.si

Salvezijanska založba SALVE je v službi Cerkve na področju kateheze, župnijske in mladinske pastorale.

- Zavzema se za krščanske vrednote
- Pripravlja gradiva za:
 - katehezo in izobraževanje
 - usposabljanje župnijskih sodelavcev in katehetov
- Izdaja knjige in revije s krščansko vsebino
- Posreduje različne didaktične in liturgične pripomočke za kvalitetnejše pastoralno delo

Trgovina je odprta vsak delovni dan 8.00-18.00
 ob sobotah 8.00-13.00 ter ob romarskih shodih

V trgovini boste našli naše knjige, knjige slovenskih katoliških založb in pester darilni program za različne priložnosti kot so krst, obhajilo, birma, poroke, rojstni dnevi, godovi ...